NICUȚĂ TĂNASE

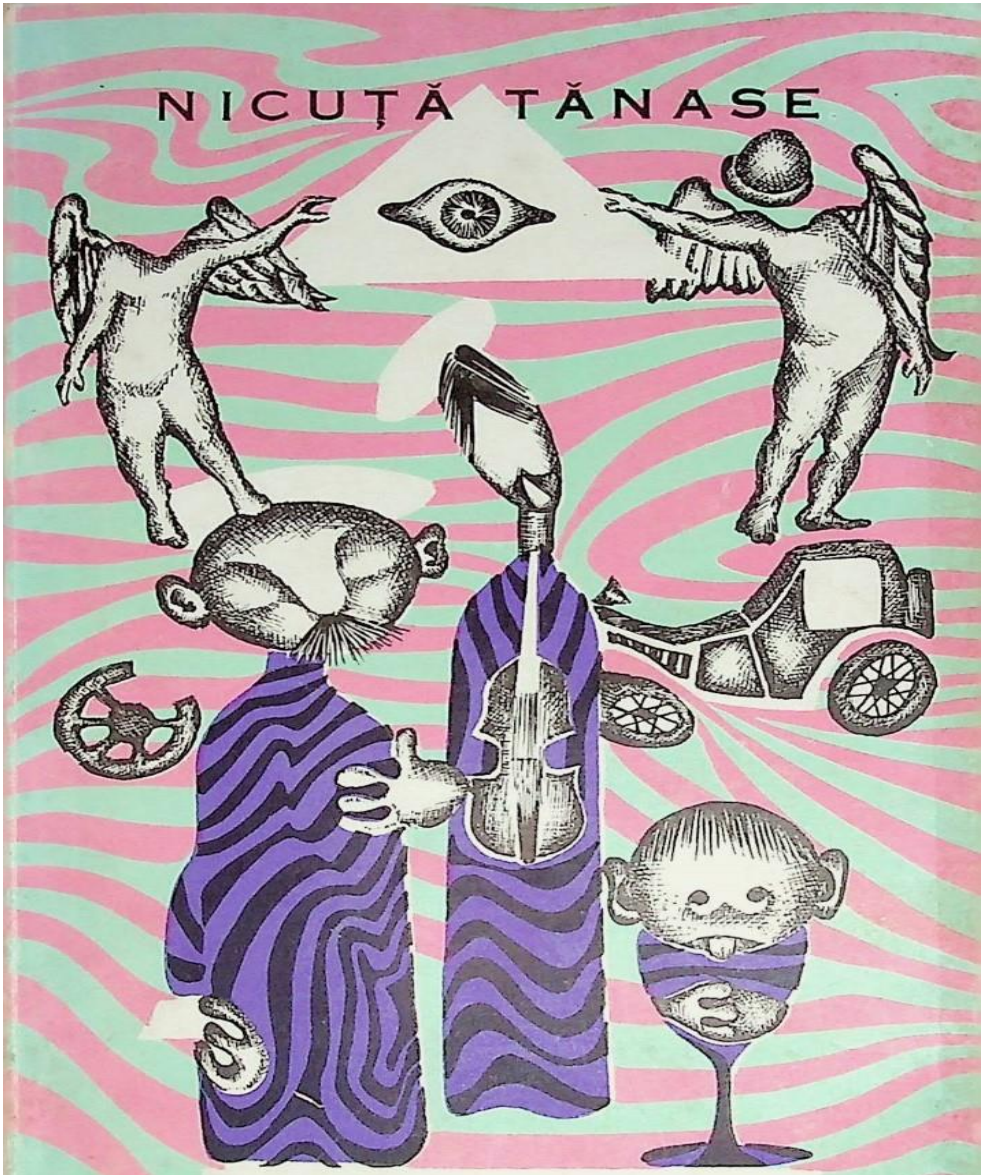

FĂRĂ MINUNI, DOAMNE!

NICUŢĂ TĂNASE
FĂRĂ MINUNI, DOAMNE!
1967
EDITURA PENTRU LITERATURĂ

DIN PARTEA AUTORULUI

O DESTĂINUIRE

Anul trecut, cam pe timpul ăsta, am primit de la gazeta la care lucrez un concediu de creaţie și o repartiţie pentru Pelișor. Mi-am reparat stiloul (Kaweko), am cumpărat două topuri de hârtie, două sticle de cerneală Super și m-am urcat în expresul 23 (ăsta e un amănunt neinteresant). Înarmat cu toate astea, am poposit la Sinaia. Administratorul de la Pelișor, după ce m-a salutat, m-a întrebat:

— La creaţie? Mai scriţi ceva? Sau la odihnă?

M-am așezat pe valiză (am o valiză rezistentă) și mi-am pus și eu întrebarea: «La ce-am venit? Da, da, chiar așa!» Era pentru prima dată când nu știam pentru ce venisem.

— O să vedem noi, i-am zâmbit eu.

Fiind prieten bun cu administratorul, m-a întrebat:

— Unde vreţi să staţi? Parter, etaj, mansardă?

— Altceva n-ai?

— Ba da, am o cameră cu stafii!

Am tresărit. Mai fusesem la Pelișor. Nu cunşteam această cameră.

— Când le-aţi adus?

— Le avem de când erau mici, din timpul monarhiei.

— Glumești !

— Nu glumesc.

O CAMERĂ CU STAFII

Ca să primesc această cameră cu stafii, a trebuit să vorbesc cu directorul. Directorul a trebuit să vorbească cu Bucureștiul. Bucureștiul nu știu cu cine a mai vorbit, dar în scurt timp mi s-a dat aprobarea. Am fost apoi consultat de o comisie de șapte medici. Mi s-a luat tensiunea, capacitatea toracică, înălţimea și tot ce este nevoie pentru a locui într-o cameră cu stafii. M-au întrebat doctorii — și nu numai doctorii — dacă nu-mi este teamă să locuiesc acolo. Le-am explicat că sunt o fire sociabilă și că o să mă împrietenesc foarte repede cu stafiile. Le-am promis chiar că o să-i invit și pe ei într-o noapte. Foarte mulţi au dat înapoi. Fricoși!

M-am instalat. Camera e toată în aur. În cele patru colţuri — câte-o cruce și câte-o candelă. Patul — culoarea aurului, biroul — culoarea aurului, scaunele —

culoarea aurului, covoarele, carpetele, pereţii, tavanul, lampioanale, perdelele, Isușii și toţi sfinţii (din icoane), toţi și toate în culoarea aurului. Chiar și becurile răspândeau niște raze asemănătoare. Eram tare curios să văd și o stafie aurită. Am căutat peste tot. N-am găsit.

O NOAPTE FĂRĂ GROAZĂ

În aceeași zi, după ce m-am instalat, oamenii din administraţia Pelișor (prieteni buni de-ai mei) m-au invitat la un șpriţ și o partidă de biliard.

— Măi, ce-a fost în camera aia pe vremuri? am întrebat eu frecând pluta de la tac cu tibișir.

— Capelă! Acolo se rugau reginele, regii, se rugau pentru sănătatea și prosperitatea neamului român… Da' de ce mă întrebi?

— Stau eu în ea. Am obţinut aprobare să locu iesc cu stafiile. Și trebuia să fie toată în aur ca să se roage?

— Sigur! Ca să-i ia ochii lui Dumnezeu!

— Păi a fost și Dumnezeu în capela asta?

— O fi fost!

N-am mai stat mult cu ei. Ardeam de nerăbdare să văd o stafie. Vă dau cuvântul meu că n-am să spun bancuri cu păianjenul cu picior de lemn care apare în miez de noapte și nici că în crucea nopţii am auzit un zornăit de lanţuri. Am să vă spun numai ce mi s-a întâmplat. Adică de întâmplat nu mi s-a întâmplat absolut nimic. «Iacă, niște stafii neserioase!» mi-am zis eu. Am stins lumina și am adormit. Mă prinsese somnul! Nu mult timp după ce am aţipit, m-am pomenit înghioldit.

— Care eşti? am întrebat eu somnoros.

— Eu! mi s-a răspuns.

— Care eu?

— Dumnezeu!

— Chiar dumneata te-ai deranjat? Stafiile unde sunt?

— Au liber azi!

Am aprins lumina. Am tras un fotoliu mai lângă pat și l-am invitat pe bunul nostru Dumnezeu să ia loc. I-am cerut voie să stau lungit pe pat.

— Ce mai faci, Doamne?

— Mulţumesc! Bine mersi! Tu?

— Ţac-pac! Bei o cafea, Doamne?

— Nu.

— Ţigări n-am, că vreau să mă las. Am avut o tușă tabagică, și de atunci…

L-am servit pe Dumnezeu cu Roter. Mi-a mâncat vreo patru pastile.

— Astea pentru ce sunt?

— Ulcer. Mi-ai dat un ulcer, Doamne… Mai ia, Doamne, nu te jena… Cu ce ocazie pe-aici?

— Să fiu sincer?

— Fii măcar o dată în viaţa dumitale!

— Am auzit că ești aici… Știu că ești un scriitor oarecum talentat și
— Asta ar trebui s-o spui la Uniunea Scriitorilor, nu aici!
— Ce, ei n-au aflat?
— Să lăsăm asta… Și-ai vrut să mă cunoști?
— Nu. Vreau să te rog ceva.
— Dă-i drumul!
— Scrie ceva despre mine!

Am sărit din pat ca ars. Pfiu! Ce chestie! Ia uite, domnule! Un erou pe care-l cunosc de-atâta vreme și atât de bine, și n-am scris nimic despre el. Să-mi fie rușine!

— Scriu!
— Îţi mulţumesc anticipat și să-mi trimiţi și mie un exemplar cu dedicaţie.

Când să-i cer adresa exactă, Dumnezeu a dispărut. Ia-l de unde nu-i!

O BUFNIŢĂ

Și m-am apucat să scriu cartea de faţă. Și dă-i și scrie, și scrie și șterge și iar scrie.

Într-o noapte — de stafii uitasem —, era cam pe la miezul nopţii, de data asta nu mai ștergeam, scriam; eram în mină. Aud deodată bătăi în geam. Cine să bată la geam? Camera cu fantome e la etajul II, și balcon n-are. Cum s-a urcat? Mi-am adus aminte. Am respirat ușurat. În sfârșit, o stafie. Deschid fereastra și… Ei, ce credeţi că era? O bufniţă!

— Tu ai bătut?
— Eu!
— Ce dorești?
— Ce scrii acolo?
— O povestire.
— Despre Dumnezeu?
— De unde știi?
— Am citit câteva pagini când erai plecat.
— Păi e frumos? De ce nu mi-ai cerut voie?
— N-am vrut să mă bag, dar n-am mai putut suporta. Vreau să-ţi dau un sfat.
— Spune.
— Strici hârtia de pomană. Ţi-ai ales o problemă spinoasă, dificilă. N-o să ţi-o publice editura.
— Crezi?
— Sunt sigură. Și chiar dacă o să ţi-o publice, or să te înjure criticii.
— Nu mi-e teamă, m-am obișnuit! Dar ia spune-mi, ești certat cu Dumnezeu?

Am băgat de seamă. Era invidios. Era Dracul.

Așa am crezut de la început, că era Dracul. Dar nu era, a fost o farsă a poetului Nicolae Tăutu. Bufniţa nu era bufniţă, ci un papagal travestit. E la mintea cocoșului. Nu? Bufniţa nu știe să vorbească.

O RUGĂMINTE

Nu m-am luat după bufniţă. Am terminat cartea, și dacă a ajuns în mâinile dumneavoastră, vă rog să n-o citiţi în holuri de cinema, la coadă la bilete de film, în cabinete dentare, în gări, în tren, citiţi-o seara acasă, cu lumina aprinsă. Luaţi-o în serios, cu toate că e o carte de umor. Vă roagă… *Nicuţă Tănase*

Pe noi priboienii, când a împărţit Dumnezeu pământul ne-a lăsat mai la urmă și ne-a zis:

— Voi, păcătoșilor, sunteţi șmecheri, buni de gură, dar răi de treabă; pământ pentru voi nu mai am, că l-am dat ăstora mai harnici. A făcut o pauză, s-a uitat la noi, să vadă dacă-l credem că el a dat pământul, și dacă a văzut că are de-a face cu fraieri, a continuat: în drum n-o să vă las. Iote, așezaţi-vă și voi pe dealu ăsta… Hai, daţi fuga și nu mai beliţi ochii la mine ca niște… Pas alergător, marș!

Credeţi că au alergat priboienii? Da' de unde?! Ia ascultaţi aici ce i-a zis un priboian care avea chef să se ia în râcă cu Domnul.

— Și ce-o să facem pe dealul ăla, Doamne?

Dumneata, care le vezi pe toate, care eşti uns cu toate alifiile, se poate să ne iei așa peste picior? Pe dealul ăla e numai piatră. Ce, dumneata nu vezi? Hai, Doamne, îndură-te… Calcă în gura lăcomiei și dă-ne și nouă acolo ceva mai de Doamne-ajută!

Șmecher priboianul!

Dar ţi-ai găsit! Cu Dumnezeu se ia el?

— Gura! a strigat Domnul, și a dat să plece.

Priboienii — de loc! Să se lase ei fraieriţi de Atotputernic? S-o creadă mutul ăsta! Au năvălit cu rugăciuni pe el.

Știţi ce inimă are Cel-de-Sus. Aur, nu altceva! (Dar eu tot zic să fie la el acolo.) S-a îndurat până la urmă și a zis:

— Na-vă, mă păcătoșilor, și vouă!

Și făcând odată cu mâna… ce credeţi că s-a întâmplat (mare e puterea ta, Doamne! și fraieri suntem noi?) Oameni buni, cât ai zice peşte s-au umplut dealurile priboienilor cu pruni. Ca-n basme. Zău ca-n basme! Și ce pruni! Altoiţi gata. Uite-aşa aveau niște prune! Cât bila de biliard. Să mă ierte Dumnezeu că îndrăznesc să compar pruna dată de el cu o bilă făcută de păcătoșii de pământeni!

S-au uitat priboienii la minunea asta cu niște ochi cât cepele de Făgăraș. Nu erau învăţaţi cu minuni. Dar tot nemulţumiţi. Așa e omu'!

— O să mâncăm numai prune, Doamne? Ce zici dumneata?

Dumnezeu s-a uitat la un înger din apropiere.

Un înger mai isteţ, mai zvăpăiat, dar cu un plasture pe obrazul drept (eu în nicio icoană n-am văzut înger cârpit cu leucoplast). A dat Dumnezeu a dispreţ din cap și i-a șoptit îngerului:

— Ţăranul tot ţăran!

Îngerul — isteţ dat dracului, dar… mai mare rușinea: slugarnic. A dat și el din cap.

— Așa e, Doamne, cum zici dumneata: ţăranul tot ţăran!

Dumnezeu s-a uitat pătrat la înger, i-a lăsat pe priboieni de capul lor și s-a apucat de el. Avea necaz pe acest înger slugarnic. Acum îl prinsese în ofsaid. A și început să-l ia în focuri:

— Mă, tu nu ai pic de personalitate. Am zis eu «ţăranul e tot ţăran», tu… ca papagalul.

— Cum zici dumneata, Doamne: ca papagalul. Da ce era să spun?

— N-aveai ce zice? Dacă doreai să întărești cele grăite de mine, puteai spune: «Ce știe ţăranul ce este șofranul?!» Har mie, că avem o limbă destul de bogată!

— Avem limbă bogată, Doamne!

— Iar ești papagal… Cine e șeful tău direct?

— Armand. Preasfântul Armand.

— Cum, mă?

— Sfântul Armand, nu-l știţi? înainte a fost șeful pazei contra incendiului și l-au trecut cu voia dumneavoastră la noi… ăla care poartă ochelari.

— Aha!… Da, ia stai, ce-i cu petecu ăla pe obrazul tău?

Îngerul a încercat s-o scalde.

— Am căzut cu bicicleta, Doamne !

Dumnezeu și-a încruntat sprâncenele. I-a făcut semn cu arătătorul, pe care ba-l făcea cârlig, ba îl întindea.

— Ia vino mai încoa'… De ce minţi? Asta nu e de la căzătură… Ce, crezi că eu n-am umblat cu bicicleta?

Dumnezeu știe să umble și cu bicicleta. Nu râdeţi! Ce, e mare scofală?

Îngerul… ce putea să mai zică? A recunoscut:

— N-am căzut cu bicicleta, Doamne!

— Te-ai bătut cu cineva… Spune, că nu-ţi fac nimic!

— M-am bătut, recunosc.

— Erai beat?

— Pe pământ am fost îngerul păzitor al unui beţiv. M-a influenţat și pe mine… Doar două cinzeci băusem, Doamne, pe cuvântul meu de înger că numai două!

— Să vină Armand la mine! a început să ţipe Dumnezeu — că era tare mâniat.

Sfântul Petru a lăsat pe cineva la poartă și a venit lângă Dumnezeu.

— Ce s-a întâmplat, Doamne?

Stăpânul nostru se plimba de colo până colo. N-avea astâmpăr. Îl supărase pramatia aia de înger.

— Petrică, sunt tare supărat… Uite la îngerul ăsta… Un linge-blide, un beţiv, un bătăuș. Să-l pui să scrie de o sută de ori *Tatăl nostru,* drept pedeapsă. Știe carte, nu?

Sfântul Petru, liniștit cum e el, s-a uitat în toate părţile, apoi i-a șoptit lui Dumnezeu:

— Doamne, mai încet, calmează-te ! Te aud pământenii ăia și ne facem de băcănie… O să rezolvăm chestiile astea administrative când om fi singuri.

— Care pământeni? N-au plecat? făcu Dumnezeu, lăsând buza de sus peste cea de jos, semn că e tare supărat.

— N-au plecat.

S-a întors Dumnezeu spre noi:

— Ce e cu voi aici? Ce mai vreţi? V-am dat pruni? V-am dat. Ce vă uitaţi la mine ca viţelul la poarta nouă? Hai! Gata! Plecaţi pe pământ! Nu se-aude? Vă zgâiţi ochii la mine ca la un… Ce, n-aţi mai văzut Dumnezei? Ei, drăcia dracului… Ptiu!

— Doamne, spune-ne, o să ne putem noi sătura numai cu prune? se plânseră priboienii.

— Cine vă obligă pe voi să mâncaţi numai prune?

Cine, mă?… M-aţi făcut de rușine! Să nu mai spuneţi la nimeni că sunteţi din Priboieni. Bă proștilor, din prune se face ţuică… fierbeţi prune în cazane…

Au o gură priboienii ăștia… Nici nu l-au lăsat să termine.

— Și cu ţuica?… Vrei să ne îmbătăm și să păcătuim? Să ne lepădăm de tine? Asta vrei, Doamne?

Au pus problema bine, că Dumnezeu s-a mai liniștit puţin și a lăsat-o mai domol — cum spune englezul.

— Să n-o luăm nici așa… Asta e cusurul vostru: exageraţi… Care știi de unde e replica asta?

— Din Caragiale… a răspuns un priboian care terminase patru clase primare.

Vede și literatură părintele vostru. Vorba lui Ilf și Petrov: «E un cap».

— Bravo! a zis el, mulţumit că l-a făcut pe om așa deștept. Și după o scurtă pauză: Ţuica o vindeţi la oraș. E bine?

— E bine, Doamne! îţi mulţumim.

— Acum, luaţi-o din loc! Am treabă… Petre, îl avem pe al patrulea, ori jucăm cu mână moartă?

Ce treabă aveau?!

Priboienii nu înţeleseră nimic din ultimele cuvinte ale Domnului-Dumnezeu. Dădură bonurile de intrare în rai, semnate de ajutorul lui sfântul Petru, și se repeziră pe pământ, să pună stăpânire pe livezi. Dar majoritatea priboienilor au luat plasă. Pentru că, vedeţi dumneavoastră, a pus Dumnezeu humă și spumă și l-a făcut pe om din glumă. Dar nu l-a făcut pe tot creștinul la fel. Unul e mai domol, altul mai iute, și uite-așa se întâmplă că cei mai iuţi dintre priboieni ajunseră mai repede la pruni și nu mai dădură voie celorlalţi semeni ai lor să se apropie. Au făcut rost de niște câini răi, de sârmă ghimpată și au îngrădit livezile. Se făcură proprietari.

Și de la prunele astea a început încăierarea.

— Băi Zolgoază, de ce puseși, mă, stăpânire pe livadă? De ce, mă? O să mă pun cu păru pe tine. Zolgoază! O să-ţi dau la cap! s-a supărat un pământean.

Zolgoază, făcut de Dumnezeu nu prea sperios, a zis:

— Ce să faci, Stane? Să te pui cu păru pe mine?

De ce, mă? Dă-te, mă, mai încoa'… Dă-te mai încoa și spune de ce să te pui cu păru pe mine!

— Mai mă întrebi de ce? Păi ţie, lu' Păpucioiu și lu' Flotogaru', numai pentru voi a dat Dumnezeu prune? Zi, Zolgoază, numai pentru voi?

— Dar pentru cine, mă? L-ai auzit tu spunând pe Dumnezeu: «Ia tu, Stane, un pogon, tu, Păpucioiule, un pogon»? Ai auzit?… Și sari cu păru la mine. Al dracu'… te făcuși! Mă Stane! Eu ar trebui să te iau cu păru… Să rup un par de corn pe spinarea ta.

— De nu-ţi dau eu foc la casă, să nu-mi mai spui pe nume! auzi, Zolgoază? îţi pun foc! P-ormă, fie ce-o fi!

— Adică de ce să-mi dai foc la casă? Stai, mă omule, să ne înţelegem. Oameni suntem.

Se cam speriase Zolgoază. «Am eu planurile mele», și-a zis el. A lăsat-o mai ușurel. «Cu ăsta trebuie să mă înţeleg, că e pârlit rău», s-a mai gândit dumnealui.

— Măi Stane, tu vrei să trăiești bine? Vrei să scapi de sărăcie? Hai, mă, să te scap de sărăcie. Vrei?

— Auzi vorbă!

— Te punem primar! Tu ești deștept, mă… Îţi știu oamenii de frică.

— Ce mă alegeţi, mă? întrebă el nedumerit.

Se lămuri abia după ce deschise dicţionarul lui Șeineanu la litera P.

— Primar. Îţi dăm și ţie ceva pământ, și tu să fii capul comunii, că ești bun de gură. De descurcat, te descurci… Primești?

— Primesc… Dar ce facem cu Rizoiu, că și el zicea că o să vă dea foc.

— Știe pe dracu'!

Priboienii răspundeau așa, într-o doară, așteptau să vină sfântul Petru, să vadă ce vrea Dumnezeu cu el.

A dat Dumnezeu și a apărut și sfântul care-i pe post de portar. Era cam necăjit. Îl luase, se pare, de la treburile lui.

— M-ai chemat, Doamne?

— Dar cine să te cheme?

— Mi s-a spus să viu la tine.

Dumnezeu s-a roșit la faţă, l-a chemat mai aproape pe portarul raiului.

— Petre, când suntem între noi poţi vorbi la persoana a doua, da când sunt ăștia aici, nu se face.

— Ai dreptate, Doamne.

— Și spui că te-am chemat eu? De ce te-am chemat? Așa e, Petre, te-am chemat, și-a adus el aminte. Ia spune, mă, ce-i dezordinea asta? Ce i-ai lăsat pe ăștia să năvălească la mine aici? Ce e raiu ăsta? Hală, peron?

— Păi e zi de audienţă, Doamne! Trebuia să le dau drumul.

— Așa e, mă. Uitasem… Să vezi ce-mi bat joc de ei 1 Să vezi ce mă distrez! Poţi să pleci… Du-te și-ţi vezi de treabă.

M-am luat de Dumnezeu, că eu am tras cu urechea când a vorbit cu Petru.

— De ce să-ţi baţi joc de noi?

— C-așa vreau eu.

— Oamenii cred în dumneata ca fraierii, și… Mi-a făcut cu ochiu' să mă astâmpăr și le-a spus priboienilor:

— Ce-mi spuneaţi voi de pruni?

Priboienii, într-un cor:

— Am fost la tine, ne-am plâns și ne-ai umplut dealurile…

— Aha! Uitasem… Am atâtea pe cap… Și dacă v-am dat pruni, ce mai vreţi? Poate vreţi să mă chemaţi să vi le și culeg. O fac și p-asta dacă vreţi! Ce nu fac eu pentru voi?!

— Păi, ţi-am spus, Doamne, pentru ce am venit: au pus ăia trei stăpânire pe livezi: Zolgoază.

Păpucioiu și Flotogaru.

— Și ce-mi spuneţi mie?

— Da cui să-i spunem, lui tata? s-a mâniat tata.

— Nu fi obraznic, Anghele! Așa te cheamă, nu?

— Da.

Aţi văzut, Dumnezeu îl știe pe tata pe nume.

Deștept Dumnezeu avem! Tata nu s-a lăsat.

— Dar e nedreptate, Doamne!

— Bă priboienilor, ascultaţi aici la mine: eu vă dau, dar nu vă bag și în traistă. De ce nu v-aţi repezit și voi?

— Păi…

— Niciun păi; gata, am terminat cu împărţeala!

— Doamne…

— Holgoș! (Dumnezeu cunoaşte toate limbile)

— Nu se poate, Doamne, să ne lași așa! S-au plâns priboienii.

— Doamne, să stăm strâmb, să judecăm drept. Te rabdă pe dumneata inima sa ne lași așa pe drumuri? Să ne vezi că ne chinuim atât?...Zău, Doamne, nu știm ce e cu dumneata. În cărţi ești de o bunătate!… Ori minte Sfânta Scriptură?

Dumnezeu a început să se plimbe printre nori. Era cam nervos. Priboienii – după el. Să-l lase ei în pace? Da' de unde! O făcea Dumnezeu la stânga, făceau și priboienii la stânga; Dumnezeu să fii, și tot îţi ieși din sărite. A început să strige:

— Petre! Petre, n-auzi?

Ca din pământ, a apărut sfântul Petru. Atunci, Dumnezeu i-a spus, dar pe altă limbă:

— *Fichez les dehors, car îl arrivera malheur!*

— *Ne* vous en *faites pas, seigneur, ça peut vous porter* un *coup de sang!*

— *Ouste!*

— Que *votre volontd soit faite, seigneur!*

— Pe ce limbă vorbește? se interesă un priboian.

— Franţuzește! zice să ne dea afară! L-a supărat chestia cu *Scriptura,* a răspuns un alt priboian, care înţelegea limba asta, dar nu știa să converseze.

O rupea puţin franţuzește pentru că în timpul iernii spărgea lemne la o profesoară de franceză din Leordeni.

— Și vrea să ne dea afară! Să nu ne lăsăm, fraţilor! Ori face dreptate, ori ne-o facem singuri.

Ţi-ai găsit! Pe cine să dai afară? Pe priboieni? Păi ăștia-s mai răi ca râia.

Dacă a văzut Cel-de-Sus că nu poate scăpa cu una, cu două de priboieni, și-a chemat secretara.

— Numără-i! a dat el poruncă.

Și secretara s-a apucat să-i numere pe priboieni.

După ce a terminat socoteala, Dumnezeu iar a grăit:

— Ai făcut și proba? Ai numărat bine?

— Numărat.

— Mai numără-i o dată.

I-a mai numărat o dată.

— Acum faci un bon, îl aduci să-l semnez și scoţi pentru fiecare câte-o secure. Înţeles?

— Doamne, dar n-avem imprimate, și cu bon de mină, păcătosu' ăla de magazioner nu vrea să dea… zău, va trebui să-l schimbaţi pe magazioner, mereu îmi face greutăţi… A început să-și facă de cap.

— Ce înţelegi prin a început să-și facă de cap?

— O să aflaţi dumneavoastră… Să vedeţi că nu o să vă recunoască semnătura.

Vorba asta a secretarei l-a mâniat foarte pe bunul Dumnezeu.

— Ce sunt eu aici?

Îngerul a luat poziţie de drepţi și, fără să clipească, a zis:

— Stăpânul nostru, Doamne!

— Am ajuns chiar în halul ăsta să nu fiu ascultat de un magazioner… Aici la mine în cer să nu fiu ascultat? Aici? Ce să mai zicem pe pământ atunci? Pe loc repaus!… Să îndrăznească numai să nu-ţi dea… Executarea! Ca un plutonier-major de la 21 Infanterie se poartă. Nu?

Priboienii parcă erau bătuţi în cap, așa au rămas.

În mintea fiecăruia umbla întrebarea: «De ce ne dă Dumnezeu securi?» Dar niciunul nu a îndrăznit să deschidă gura. Dumnezeu era cu capsa pusă.

În rai — o organizare formidabilă. În mai puţin de zece minute, securile cerute de Dumnezeu și apăruseră pe o culme de nor. Cum dracu' stăteau securile acolo, nu știu.

— Faceţi un șir indian. Ia fiecare câte-o secure și pleacă pe pământ. Da civilizat să decurgă operaţia!

Înţeles? C-altfel, vă ia mama dracului!

— Doamne, da cu securile astea ce să facem?

— Vă duceţi cu ele acasă și vă apucaţi de lucru.

— Ce lucru?

— Faceţi roţi, ciopliţi lemnul, faceţi obezi, spiţe, butuci de roţi…

— De asta ne arde nouă, Doamne? Păi noi avem nevoie de patru roţi pentru o căruţă. Ce ne trebuie mai mult?

— Mă, că tolomaci mai sunteţi! Lucraţi roţi și căruţe așa cu ghiotura, cât mai multe. Vă duceţi cu ele la târg la Lixandria. Acolo o să vină cei cărora le-am dat pământ arabil și o să vă dea porumb pe ele. Că ei n-o să aibă timp să-și facă singuri.

O să se spetească muncind la pământ. Aia e! V-am deschis capul, ori ba? Aţi înţeles?

— Înţeles!

— Staţi… Ascultaţi aici la mine: aţi priceput pentru ce v-am dat securile, nu? Să nu vă pună Aghiuţă să faceţi cu ele vreun ’907, că staţi de vorbă cu mine… Acum, la treabă!

Priboienii se așezară unul după altul și, într-o ordine cazonă, luară fiecare câte-o secure. Nu știu cum se întâmplă că doar singur tata a rămas fără secure. Așa că se apucă să înjure în rai ca un birjar.

Îl salutară toţi pe Domnul în afară de tata și dădură să plece. Dumnezeu, care nu numai că le vede, dar le și aude pe toate, îi făcu semn lui Petre să închidă poarta.

— Care ai bombănit, care ai înjurat, mă?

Tata s-a uitat printre genele apropiate la Dumnezeu și, cu venin în glas, a zis:

— Păi bine, Doamne, dumneata mă crezi pe mine copil? îţi baţi joc de mine cum vrei dumneata? Ce înseamnă asta? Există o limită! Ne-ai aruncat în văgăuna aia. Ne-ai dat pruni. Vorba vine că ne-ai dat. I-ai îndopat pe pârliţii ăia. Ăstora le-ai dat securi… Eu nici măcar la secure nu am dreptul? De ce, Doamne? Eu de ce nu am dreptul la nimic?

— Cum n-ai dreptul?

— Nu mi s-a dat!

— Tu glumești!

Și Dumnezeu s-a schimbat iar la faţă.

— Nu-mi arde de glume, Doamne.

Dumnezeu a zis să vină secretara, și secretara a venit.

— Tu i-ai numărat pe priboieni?

— I-am numărat de două ori.

— Ai numărat și securile?

— Securile nu le-am numărat. Am dat bonul magazionerului, și magazionerul le-a adus cu îngerii lui.

— Nu cumva a luat vreun pământean două securi? Ia faceţi percheziţie!

A început o percheziţie mai ceva ca la prefectură.

— Ne-ai jignit, au zis priboienii în cor. (Ba unii au vrut să arunce și securea care li se cuvenea.)

— Hai lăsaţi prostiile, luaţi-vă securile și plecaţi.

Apoi i-a șoptit la ureche îngerului secretar:

— Spune-i lui Petrică să-i controleze și el.

A zis pe urmă tare:

— Nu rămâne aici decât Anghel Feran și cu fiu-su. Adică eu și tata.

În câteva minute, în Paradis, în afară de tata și de mine nu mai era picior de pământean.

Am pornit spre magazia Paradisului. Ce să vezi aici: mutul la ușă. Un lacăt cât toate zilele.

— Unde e magazionerul? Și ce e cu lacătu ăsta la ușă? Unde vă treziţi? Ce e cu obiceiul ăsta pământesc să puneţi lacăte la uși?

— Nu știu, Doamne! au răspuns cei întrebaţi.

Cei întrebaţi erau niște îngeri cu niște priviri de mironosiţe. Li se putea vedea pe faţă că în viaţa lor civilă făcuseră parte dintr-o sectă religioasă. Ori au fost modele la niște pictori de biserici.

— Cum nu știţi? Ce fel de îngeri păzitori sunteţi? Dormiţi în post?

— Nu dormim, Doamne! Chiar să vrem să dormim, și nu putem. Am luat Ciclobarbital, și tot degeaba. La noapte o să încercăm cu Fenergan.

— Atunci?…

Îngerii s-au uitat unu la altu'. Se vedea pe faţa lor că ascund ceva. A observat și Dumnezeu.

Dumnezeu să nu observe?! S-a răstit. Cu vorbă frumoasă nu merge cu ăștia.

— E… la…

— Dar spuneţi odată, unde e?

— La «Pământul în rai».

— Ce înseamnă asta «Pământul în rai»?

— E un restaurant clandestin, Doamne. Au dat de dracu'!

— Restaurant clandestin! La mine aici restaurant clandestin… Care din voi știe unde e?

La început s-au codit toţi îngerii. Au făcut niște mutre… Ptiu! Doamne iartă-mă. Ăștia se pot numi îngeri?

— Doamne, se vor feri toţi de noi!

— Vine unu cu mine!

O clipă se făcu o liniște de jurai că ești într-un cavou, și nicidecum în Paradis. Apoi, tot Făcătorul tuturor-făcutelor alungă acea liniște apăsătoare. I-a sărit și lui ţandăra până la urmă.

— Bă, voi vă jucaţi de-a baba-oarba cu mine?

Ia vedeţi, că acu vă tai aripile ! Ce înseamnă asta?

Când auziră îngerii de pericolul care îi paște acceptară să ne conducă la «Pământul în rai».

Norul pe care ne găseam, nu exagerez dacă spun că mergea cu o viteză de Lincoln Zephir ultimul tip. Întrucât norul nu avea kilometraj, și în drumul nostru nu erau nici stâlpi de telegraf, comparaţia o fac cu oarecare aproximaţie. Mai trebuie să vă spun că circulaţia acolo este foarte reglementară, rar să i se ia talonul unui

conducător de nor.

Pe măsură ce ne apropiam, mirosul de smirnă și de tămâie începu să se piardă; în schimb, ne izbi o mireasmă de mititei și patricieni de puteai jura pe toţi sfinţii că te găsești la Ioniţă de la Olt ori la Boghici, unde se servește vinul cu oala, și nicidecum pe teritoriul unde Domnul-Dumnezeu — și numai el — este stăpân.

Deodată, norul se opri brusc. Era gata-gata ca eu și tata să venim de-a-mboulea. Ce vreţi, neobișnuiţi cu astfel de vehicule! îngerul care nu voia să devină turnător ne-a prins pe mine de-o mină și pe tata de alta și așa ne-am găsit echilibrul.

Norul nu mai mergea. Plutea ca o parașută, luminată feeric de nimbul Domnului-Dumnezeu, care împrăştia niște raze ca de reflector antiaerian.

— Ce s-a întâmplat? s-a speriat tata.

— Ce-a fost asta? m-am înfricoșat și eu.

— Frână. Frână Westinghouse, a răspuns un înger cunoscător.

În sfârșit, ne-am revenit.

— Sst! Tăcere!

Dumnezeu a zis să se facă tăcere, și tăcere s-a făcut. Apoi îşi făcu palma stângă căuș, mai bine zis un fel de pâlnie. A adus-o la ureche și ascultă așa timp de câteva secunde. Făcurăm și noi la fel.

Ce credeţi că ne auziră urechile? Un cântec de pahar. Norul începu să pornească ușor, fără motor; ca să nu se facă nici pic de zgomot. Deodată, când vocea care cânta acel cântec de pahar se auzi mai bine, tata izbucni:

— Doamne, vocea asta e a lui Zavaidoc.

— Care Zavaidoc? întrebă Dumnezeu în șoaptă.

— Era gurist, Doamne, la noi pe pământ. Cânta și la Ciorbă de burtă.

— Ce-i asta ciorbă de burtă? — O mâncare, Doamne. Ciorbă de burtă și tuslama regală.

— Și cum cânta Zavaidoc ăsta la ciorba de burtă nu înţeleg. Ce dracu', ești aiurit, mă Anghele?

Parcă ăi vorbi în parabole.

— Există un restaurant în București cu numele ăsta. Ce, e așa de greu de priceput?

— Aha! se lămuri stăpânul nostru.

Textul cântecului începu să fie înţeles. Însuși Dumnezeu se opri și ascultă.

N-am o scară să cobor.
Zumbalai, zumbalai, meștere !
Să fim iarăși în Obor.
Zumbalai, zumbalai, meștere!
……..

— Tu cunoști cântecul ăsta, Anghele? îl întrebă așa, ca din senin, preamarele Dumnezeu pe tata.

— Îl cunosc. Are cineva la noi în sat placa. O pune de lăsata secului la gramafon. Ne mai strângem și noi în jurul lui.

— Parcă era altfel textul. Ori mă înșel eu.

— Da, Doamne, cântecul e altfel. Ai dreptate.

— Îl știi?

— Îl știu.

— Ia cântă-l puţin.

Și tata începu să cânte, cu toate că are o voce cu care poţi speria copiii:

N-am o scară să mă sui.
Zumbalai, zumbalai, meștere.
Sus în slava cerului.
Zumbalai, zumbalai, meștere.
Să fur cheia raiului…

— Nemulţumiţi sunt oamenii, Anghele! zise

Dumnezeu, pentru ca tata să nu mai cânte și strofa a doua.

— Cum ai constatat, Doamne?

— Păi tu așa prost ești? Nu înţelegi nici atâta lucru? Păi Zavaidoc ăsta al vostru…

— Acum e al dumneavoastră, Doamne, a sărit tata cu gura.

— O să văd eu dacă e al nostru. Dar vreau să spun: Zavaidoc cât era pe pământ dorea să aibă o scară să se urce în slava cerului, și acum, când e în slava cerului, vrea să coboare în Obor. Mare greșeală am făcut eu că v-am zămislit!

Toţi lăsaseră ochii în jos, a pocăinţă. Dacă ne gândim bine, are dreptate. Suntem prea de tot. Nu?

Acu, de ce-o fi modificat Zavaidoc ăsta cântecul să-l supere pe Dumnezeu?

Preacinstiţi pământeni, de ce credeţi c-am dat noi în sfântul rai? De o bombă cum era Pisica neagră la Galaţi. O adevărată bombă: un fum, să-l tai cu cuţitu; și o gălăgie… Parcă erai în iarmaroc.

Lui Dumnezeu îi veni o idee genială. O idee dumnezeiască. Își trase mai pe frunte bascul franţuzesc, pe eticheta căruia citisem eu încă de când eram în nor: «Beret Grand Luxe. Gavamy Foulard Cachemire, Imperméable. Indéformable. Réparable». Bască trimisă probabil de francezi pentru reclamă, precum pe pământ așa și în ceruri (n-or mai avea clienţi pe pământ). După ce îşi trase bereta mai pe frunte, îşi ridică gulerul de la antereu, lucrat de meșterul Hanganu de la casa de mode din București. Un antereu din catifea scumpă. (Ce n-aș da să am și eu un antereu ca ăsta când o să fiu și eu sfânt!)

— Băieţi, ne spune el nouă, mergem în «bomba» asta incognito.

Pe ce limbă vorbește cu noi?

— Incognito… ce înseamnă incognito, Doamne? mă trezii eu întrebând în timp ce ne pregăteam să intrăm.

— Adică să nu știe nimeni cine suntem.

— Aha!

Chiar și Dumnezeu este supus greșelii. Nu râdeţi, că așa e. Greșeala a fost că a intrat aici incognito.

Ce ne-au văzut ochii și ce ne-au auzit urechile, numai noi știm. Îmi pare rău că n-aţi fost și dumneavoastră cu noi să vedeţi și să auziţi.

— Ia uitaţi-vă! izbucni Dumnezeu. Uitaţi-vă ce desfrâu!

Într-adevăr, Dumnezeu avea dreptate. Cârciuma la „Pământul în rai" era plină ochi. La o masă lungă, lungă de tot, am numărat pe cei patruzeci și patru de mucenici. Chefuiau mai dihai ca pe pământ. Erau parcă la Cină… La Cina cea de taină. O gălăgie la masa lor, de-ţi asurzea urechile. Zavaidoc era la altă masă. Dăduse tocmai în alt cântec lăutăresc. Un ţigan — se vedea de departe că nu e înger, i se puseseră și lui niște aripi de carton așa, de iordan, ca să nu se bage de seamă că el nu e sfânt — ţinea hangu cu un ţambal, la unul din cei patruzeci și patru de mucenici, care luase achiu și cânta un cântec de lume. Și știţi care cântec? Deschide, *gropare, mormântul.* Mai mare rușinea! Că nu-l cânta nici bine.

— De la ce-o fi fumu' ăsta? întrebă Dumnezeu în șoaptă pe îngerul din dreapta lui.

Credeţi că nu știa de la ce era fumul?

— De la ţigări, s-a repezit unul dintre noi să răspundă.

Oftă. Mai dădu o raită cu privirea pe la mese.

Mie îmi crăpa obrazul de rușine. Noi, fraieri: când ne ducem la biserică ne închinăm la ei, ba le sărutăm și tălpile, și uite-i în ce hal sunt. Unul chiar «vorbea cu bocancii». Se răstea la ei. Gata, m-am săturat de sfinţi!

— Chiar au băutură în pahare, se interesa Dumnezeu, ori se joacă de-a cârciuma?

Așa e, are dreptate. Ia să ne uităm. Mă uit: Sigur că-i băutură.

— Au băutură, Doamne. Cum o să se joace?!

— De unde au făcut rost?

— Eu nu știu, Doamne, că n-am fost niciodată aici.

— Așa să se facă ăla care minte? — și Dumnezeu făcu degetul arătător cârlig.

Îngerul evită să se jure, schimbă vorba. Dar cu Cel-de-Sus să nu te pui!

— Te-am întrebat dacă ai fost aici.

— Am fost de câteva ori; m-a trimis șeful magazioner să-i iau ţigări.

Aitanana! Cine l-o fi pus?

— Ţigări? Și fumează? a sărit Dumnezeu în sus.

Bravo! Nu, că asta-i bună! Uite ce podoabe am eu pe lângă mine!

— Nu trage în piept, Doamne. Ia și el câte-o ţigară de fandoseală… Ţigări din alea antiastmatice, încearcă el s-o dreagă.

— Apropo de magazioner. Unde e?

Îngerul dădu o raită prin cârciumă și se întoarse dând din umeri.

— Nu-l găsesc. O fi la *separé.*

— Separé?

— Da, adică…

Îngerul se dăduse de gol fără să vrea. Căută el s-o întoarcă, dar nu mai putu.

— Spune, ce *separé?*

În timp ce eu cu tata ne uitam cum se chinuiesc bieţii sfinţi în ceruri, iar Dumnezeu căuta să-l tragă de limbă pe primul înger, al doilea înger îi şopti ceva la ureche unuia dintre sfinţi, care bea la tejghea un carcalete.

În mai puţin de zece minute, sfinţii se răspândiră ca potârnichile; rămaseră doar cei care abia se mai ţineau pe picioare și cei care n-au fost puși în gardă. Puţin mai târziu, aflată și aceștia și-l chemară pe Zavaidoc la masă și-l puseră să cânte psalmi.

Zavaidoc nu știa psalmi, așa că începură să cânte sfinţii cum se pricepeau.

Băgă de seamă Dumnezeu lucru ăsta și se așează în ușă. Își ridică bascul de pe frunte, îşi lăsă jos gulerul antereului, îşi scoase ochelarii de soare și și-i puse pe ceilalţi, cu dioptrii — că, uitasem să spun, îşi pusese și ochelarii de soare. Cum spun, s-a dus la ușă și a strigat:

— Nu mai intră și nu mai iese nimeni!

De după tejghea apăruse patronul, o namilă de om. Patronul cârciumii se duse lângă Dumnezeu și, apucându-l de gât, se răsti la el:

— Băi ăsta, dacă te-ai îmbătat, stai la masa ta!

Treci în banca ta! Nu face pe mardeiașu, că cu mine nu-ţi merge! Mă bat cu zece ca tine. Cu mine n-ai spor!

Toţi au încremenit. Cum să nu încremenești?

Auziţi, un pârlit de negustor să se ia de piept cu Dumnezeu! Cine a mai pomenit? Dumnezeu este însă bun și iertător. N-a reacţionat, a zâmbit. I-a plăcut probabil gestul. Dar așa, ușor, pe nebăgate de seamă, i-a luat mâna din gât, i-a așezat-o de-a lungul vipuștii pantalonului, că ăsta, spre deosebire de toţi ceilalţi, era îmbrăcat omenește și n-avea nici aripi.

— Tu știi cine sunt eu? a întrebat Dumnezeu, cu o voce domoală.

— Poţi să fii şi Dumnezeu! Aici ești client. Eu sunt mai mare aici. Și la urma urmei, cine-i fi? Nu cumva oi fi vreun zmeu? Vreun sfarmă-piatră? Zi-i, mă, cine ești?

— E bine dacă sunt Dumnezeu?

— E bine că nu e bine!

Cârciumarul s-a uitat mai bine la client, apoi în jurul lui, și când a văzut că toţi au rămas smirnă și-a dat seama că a greșit. Dar ce era să mai facă? A ţinut-o cu a lui.

— Ești Dumnezeu de la pragul cârciumii încolo.

Un înger care era mai aproape de el, dar puţin cherchelit și el, a început să-l tragă pe cârciumar de mânecă, să-i facă semne desperate.

— Lasă-mă, mă, și tu în pace. Ce vrei? Poate-ţi cârpesc vreo două labe!

— Fa trage obloanele, să nu ne vadă de afară că ne certăm! a grăit Dumnezeu.

Patronu ăsta e nebun. De ce nu s-o lăsa mai moale?

— Nu trag niciun oblon. E bine?

— Trage obloanele!

— Nu trag!

S-a mâniat Dumnezeu, dar nu așa tare ca să-și iasă din fire. A făcut odată cu mâna și s-au lăsat niște obloane și la ușă, și la vitrine.

Se vorbește că înainte cârciuma asta nu avea obloane. Dar Dumnezeu, cu puterea lui cea mare, a făcut să se lase. A făcut el atâtea; nu era în stare să facă și niște obloane? Ce să mai vorbim?!

— E, acum să stăm de vorbă!

Cârciumarul s-a muiat. A văzut cu cine are de-a face. Nu-și mai lua ochii de la obloanele alea. Îi plăceau.

— Ce serviţi? a început el s-o scalde.

— Vrei să mă cumperi? Nu-ţi merge. Oi fi tu șmecher, dar n-ai găsit fraierul.

— Nu, Doamne, nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva. Ziceam așa… o gustare… Avem niște ghiudem… o raritate. Ori niște…

Nu se încurcă Dumnezeu eu d-alde d-ăștia!

Și, oameni buni, a început o anchetă ca pe pământ.

Dar mai întâi s-a făcut un control prin toate cotloanele. Au fost găsiţi în niște separeuri niște sfinţi la care Dumnezeu nici măcar nu se aștepta, nu-i trecea prin cap ca oamenii lui să aibă darul beţiei.

Zavaidoc și ţiganul cu ţambalul se băgaseră într-un colţ. Tăceau chitic; se făcuseră mici de tot.

Dumnezeu s-a dus la ei.

— Tu ești ăla cu scara… care vrei să cobori în Obor?

— Zavaidoc mă cheamă, Doamne…

— Îmi pare bine — și i-a întins nuna. Și cu ce ocazie aici?

— Am fost adus.

— De unde?

— Din iad.

— Și în iad de ce ai fost băgat?

— Am avut dușmani, Doamne.

— Aha… Dar explică-mi cum ai ajuns din iad în rai.

— Mi s-a făcut transfer… Dar ei nu știu bine. Patronul m-a adus. Eu cu el am tratat. Am o sută pe seară, mâncare, băutură și cazare.

— Zi… patronul? Dacă mai cunoști un alt patron afară de mine, spune-mi-l și mie, că-l mănânc!

— Patronul restaurantului, Doamne, crezi că m-am gândit la…

— Da’ tu?

— Cânt din ţambal și mai cânt și din muian… Ca dumnealui nu cânt, da o scald și eu… Să-ţi cânt ceva, Doamne…

— Și tu tot din iad ai fost adus?

— Să mă arză focul, Doamne, dacă nu s-a făcut greșeală cu mine, am fost încadrat greșit, mâncate-aș! Ai un portar, Doamne… Nimic nu iartă… Io sunt din Crângași. Dincolo de Podu Grant. Am muncit cinstit pe pământ, am cântat la localuri… Io n-am pus mâna niciodată pe nimic… Io i-am cântat la ureche lu’ nea

Mocanu; lui labrașu. Am cântat și parchetarilor. Dacă mi-au dat lovele, am cântat. Dumneata să fi fost în locul meu…

— Și de ce te-au repartizat în iad?

— M-am scăpat, Doamne, și i-am spus portarului… Iu' sfântu Petru… că l-am distrat și pe Petre Iuda.

— Iuda?!

— Așa a făcut și portarul matale când i-am pomenit numele: «Iuda?!» Dar era om de omenie, zău. Iuda e poreclă. Poreclă, pupa-ţi-aș tălpile.

Doamne! îl chema Petre Anghelescu, a avut o cafenea pe lângă Robănești. Om bun. Să mă arză mangalu' dacă nu era cumsecade! Acum de ce te-aș minţi pe matale? Zău, na! Am *fun enteres*? Mie îmi place și în iad. Sunt învăţat cu mizeria de pe pământ. Iadu nu mă sperie. Hai, Doamne, să vorbim despre altceva. Dumneata îl știi pe Anghel frizeru'? ăla care ţine frizeria la Ghebăreasa…

— Ce-i cu el?

— Te rog frumos, Doamne, să ai grijă de el. E un băiat prima. Adu-l matale în rai, și n-o să-ţi pară rău. Face ăsta niște chefuri!

— Și de unde știi tu că n-o să vie la noi?

Ţiganul ciupește o coardă de la ţambal și-i explică lui Dumnezeu:

— A avut un scandal cu popa Agaton. L-a întâlnit o dată pe popă și a vrut să-i taie barba. Era pilit. Să-mi moară nevasta dacă nu era pilit! Io sunt martor. Îi cântasem toată ziua. Popa nu s-a necăjit pe el, că de zintâi, când se duce cu botezu, Anghel îi scapă în căldărușă mai mulţi mangări. E băiat bun. Nu mai joacă nici barbut.

— Ce-i ăla barbut? întrebă Dumnezeu.

— E un joc cu zarurile. Dacă îl aduci, te-nvaţă, Doamne. Știe toate jocurile. Știe să facă «sac» cărţile.

— Cum?

— Să le facă «sac», să iasă rele la fraieri. Garantez io că-i băiat bun.

— Umbli cu pile?

— De ce vorbești?… Io…

— Gata, ai vorbit destul!

Dumnezeu îşi dădu repede seamă cu cine are de-a face, îl lăsă pe ţigan şi-şi văzu de-ale lui.

— Să-mi spui tu mie cum de-a reușit pungașul ăsta de negustor să pătrundă și cum de și-a deschis cârciuma asta! se interesă preasfântul: Dumnezeu la un înger care i se păru mai cinstit, mai cu curajul răspunderii.

Se codi îngerul puţin, dar până la urmă îi dete drumul…

— E o poveste lungă, Doamne, eu pot să v-o spun, dar să rămână între noi.

— De azi mă cunoști tu pe mine?

— Doamne, de ce să nu recunoaştem? E o plictiseală de moarte aici la noi. Și pământenii au aflat. Ai citit Minunile *sfântului Sisoe* de Topârceanu. Să mor eu, Doamne, dacă nu are dreptate. Așa e. Plictiseală și iar plictiseală. Ardem gazul de pomană.

Vă spun pe cuvântul meu de onoare că și mie de multe ori îmi pare rău că nu sunt în iad… Doamne, știi ce te rog?

— Ce?

— Hai să luăm și noi o jumătate… și spuneţi-le ălora să cânte ceva și să ne bruieze ca să nu audă ceștilalţi.

Dumnezeu făcu cu degetul la ţigan și lui Zavaidoc și le comandă cântecul O, *mamă, dulce mamă.*

Muzicanţilor le veni inima la loc.

— Pe gratis îţi cântăm, mânca-ţi-aș ochii! zice ţiganul, și se apucă să-și acordeze ţambalul. Așa-mi placi, Doamne, mai zise el. Îmi place de matale că ești băiat de viaţă. Nu ești încuiat.

Îngerul continuă:

— Zău așa, Doamne, îmi pare rău că nu sunt în iad. Acolo mai e un foc, mai e niște smoala fierbinte… altfel e viaţa.

— Deviezi de la subiect.

— Da o jumătate nu luăm?

— Ia pentru tine, eu nu beau.

— Să nu te superi pe mine, Doamne, că întrebuinţez băuturi spirtoase. Iau și eu așa, în silă.

Aiurea! în silă…

— Asta-i acum!… Da spune odată, nu mă mai fierbe!

Trebuie să vă spun că toţi cei care mai eram în cârciumă eram parcă niște statui. Nu ne mișcăm de loc. Eu mai trăgeam cu urechea.

— Ce să facem cu așa o plictiseală? continuă îngerul. Ne-am gândit că ar fi bine să facem o variaţie, nu să tot mirosim la smirnă și la tămâie și să ne plimbăm așa prin Paradis… Da, să mai facem o variaţie. Da să știi, Doamne, că nume nu dau…

— Fie!

Cu Dumnezeu poţi să te învoiești, numai să știi cum să-l iei.

— Unul din sfinţi… unu care nu este trecut în calendar, i-a dat înainte îngerul, s-a gândit el ce s-a gândit și i-a venit ideea asta salvatoare. S-a dus pe la Scaraoschi și s-a uitat în dosare… L-a găsit pe patronu' ăsta… E om de-al nostru. El o punea pe nevastă-sa, îşi punea copiii, rudele să împartă bileţele cu sfântul Anton.

— Dacă e om de-al nostru, de ce a fost repartizat în iad?

— Spre sfârșitul vieţii de pe pământ s-a lepădat de tine și a trecut la tremurici. Sectanţii ăia care fac și păcate când se adună să se roage.

— Ce era el înainte?

— Cârciumar. A fost patronul cârciumii La Raiul pe pământ. El singur a cerut pictorului de firme să scrie Raiul cu R mare.

— Așa da! Și?…

— Și l-a adus aici, dar n-are brevet, că n-am știut de unde să-l scoatem, că aici n-avem cameră de comerţ.

— Și a acceptat Scaraoschi să vi-l dea? Cine a dus tratative cu el?…

— De ăsta, și el a vrut să scape. N-ai văzut ce ai dracului e? îţi pusese chiar dumitale mâna-n gât… Cu Zavaidoc și cu ţiganul ăla a fost mai complicat.

— De ce?

— N-a vrut să mi-i dea decât contra schimb.

Am dat patru îngeri pe doi lăutari… Să nu fii supărat, Doamne. Îngerii pe care i-am dat erau niște lepre și puturoși nevoie mare. Gemea raiul sub ei! îi duceam la baie cu forţa. La inspecţie, mereu îi găseam cu unghiile netăiate, fără batistă și cu clei în urechi?

Dumnezeu îşi scoase din buzunarul secret al togii un carneţel și îşi notă ceva. Îngerul se îngălbeni la faţă.

— Doamne, dar mi-ai promis că o să rămână între noi.

— Nu te speria, mi-am notat doar ceva… Mă, da pentru ce am venit noi aici?

— După magazioner.

— Așa e. Ia caută-l și adu-l încoa!

A fost adus, mai corect spus: târât de doi îngeri, un sfânt cu o aureolă foarte îngustă deasupra capului.

Dacă avea un deget lăţime. Asta însemna că e un sfânt mai mic în grad, cum ar fi pe pământ ofiţer care are o singură tresă, adică sublocotenent. Acest sfânt, în loc să miroasă a smirnă, împrăștie un damf de «adio, mamă».

Bineînţeles că în tot timpul discuţiei dintre Dumnezeu și înger, Zavaidoc și ţiganul îi dădeau cu O, *mamă, dulce mamă și* cu *Se scuturau toţi trandafirii.*

Magazionerul — pentru că magazionerul era cel care a fost adus — nu se putea ţine pe picioare, așa că a fost așezat pe un scaun cu spătar. Unul dintre îngerii care îl aduseseră de subţiori îl prinse de bărbie și-l zgâlţâi.

— Nene Ieronime!

Și aici ierarhie. Îngerul n-are voie să-i spună sfântului pe nume.

Ieronim — de loc! Parcă era leșinat. Dumnezeu ordonă:

— Să i se facă o cafea cu cenușă!

Pe pământ nu se servește așa de repede ca aici.

Nici n-a terminat bine de comandat cafeaua cu cenușă, că îi și venise. Când o văzu, Dumnezeu dete mulţumit din cap și nu se putu abţine. Zise:

— Îmi place. Se servește foarte repede.

— Sunt de meserie, Doamne, zise patronul cârciumii, umflându-se în pene.

— Lasă-ne singuri! i-o tăie Atotputernicul.

Un înger deschise gura magazionerului, iar altul îi turnă cafea fierbinte.

— Ieronime! îi strigă Dumnezeu.

Nimic.

— Aduceţi niște oţet.

A venit și oţetul. I se făcu un masaj cu oţet pe la tâmple.

— Ieronime !

— Ș'ce vrei?

— Scoală, Ieronime!

În loc să se scoale, Ieronim îşi lăsă capul pe umărul drept. Se vedea de la o

poștă că Domnul Dumnezeu avea complexe de inferioritate.

— Vedeţi voi, zise el celor de faţă. Eu sunt făcătorul tuturor celor văzute și nevăzute. Eu l-am făcut pe om, eu am făcut lumea, munţii, dealurile, văile, movilele, mușuroaiele.

— Mușuroaiele sunt făcute de cârtiţe, Doamne, se vârî în vorbă arhanghelul Mihail. Nu te mai lăuda atât, Doamne. Fii mai modest.

Asta credea că l-a făcut «marţ» pe Dumnezeu, dar Dumnezeu, calm, îl puse la punct:

— Și pe cârtiţe cine le-a făcut, nu eu?… Totul am făcut eu în afară de păcătoasa asta de băutură…

L-am prins cu minciuna pe Dumnezeu. Nu el ne-a învăţat pe noi priboienii să facem din prune ţuică? La asta nu mă așteptam, nu m-am băgat în vorbă.

— Ieronime, n-auzi?

— Ăăă?

— Ieronime, eu sunt, bă. Eu, Dumnezeul tău.

— ‘ș copil? (îl citise și ăsta pe Caragiale.)

Deschise puţin ochii, și cinci îl văzu ca printr-o sită pe stăpânul lui duse mâna la nimb și începu să plângă. Numai atât merit eu, Doamne? Numai atâta nimb? D-aia beau. Pe alţii îi avansezi, eu…

— Leronime, tu mă furi pe mine! scrâșni Dumnezeu fără să-i pese de durerea sfântului său.

— Se poate, Doamne? Cum poţi spune despre mine așa ceva? mai zise el, sughiţând din cauza băuturii și a plânsului.

— Mă furi, Ieronime.

— Îmi pare rău!

— Spune-mi repede unde-i securea.

— Care secure?

Zise «Care secure?», dar se înroși la faţă mai abitir ca o fată mare la peţit. Dumnezeu pusese degetul pe rană.

Îl cântări apoi din priviri pe Ieronim, se apropie de el, îl apucă de ceafa și-l dojeni cu o înjurătură pe care mi-e rușine s-o reproduc.

— Doamne, te rog să nu mă înjuri!

După ce că e vinovat, mai are și glas…

Dumnezeu îl mai critică o dată de mamă și insistă:

— Unde-i securea?

— Care secure?

— Ieronime, nu fă pe prostu’ cu mine ! îţi pierzi pâinea! mai bine recunoaşte, și nu-ţi fac nimic.

— Pe cuvânt că nu-mi faceţi nimic?

— Pe cuvânt.

— Securea nu mai e.

— Asta știm, dar ce-ai făcut cu ea?

— Am lăsat-o zălog.

— Unde? Cui?

— Negustorului.

— Să vină negustorul! strigă Dumnezeu.

Și negustorul apăru. Cum zice Dumnezeu ceva, cum se face!

— Am zis prezent, Doamne.

— Tu dai și pe datorie?

— Creditul a murit, Doamne. N-ai citit avizul de la tejghea? «Cui îi dai pe datorie nu-ţi mai calcă-n prăvălie». Asta o știu de pe pământ! M-am prăjit acolo; să mă prăjesc și aici?

— Ieronim, cu ce bani a băut?

Că hâr, că mâr, că e laie, că-i bălaie… Până la urmă a trebuit să recunoască.

— Mi-a vândut o secure.

— Zi… dai băutură pe obiecte?

— Dau, adică de ce n-aș da?

«Ăștia toţi care vin aici trebuie că fură bunuri din rai și le dau pe băutură. Ce-ar fi să fac eu o anchetă acum?» se gândi Atotștiutorul, și continuă ideea cu glas tare, după ce chemă îngerii care-l însoţiseră.

— Facem o percheziţie negustorului ăsta. Ia… controlaţi toate ungherele!

— Ai spus ceva, Doamne? făcu cârciumarul, cu ironie.

— Facem o percheziţie! Percheziţie!

— Lasă-te mai moale, Doamne, că nu înghite ciupitu.

Dumnezeu l-a prins pe negustor cu vârfurile tuturor degetelor de la mâna stângă de obrazu' drept și i-a zis:

— Nu mă lua pe mine cu expresii d-astea pământești, că ieși al doilea, Bibicule! Eu toate astea le-am fumat.

Negustorul se făcu palid. Încercă ultima carte:

— Fără ordinul Parchetului, nu se face nicio percheziţie la mine în cârciumă. Să fie clar!

Stăpânul nostru îi râse în nas.

— Ordinul Parchetului… Bine, mă, tu te trezești pe pământ? Și scoate mâna din buzunar când vorbești cu mine! Oi fi eu bun, dar și bunătatea are o limită. Ce vrei să faci tu din raiul ăsta?

Tu crezi că eu nu m-am prins că ai o cârciumă aici? Am știut, dar am mers pe tăcute. Mi-am zis: «Să-i las, că-s băieţi buni, să se distreze puţin». Dar de la distracţie până la furt e dife renţă. Așa că stai acolo pe scaun și să nu mai scoţi o vorbă, că te bat de te fac măr! Uite-așa îţi fac ochii, cât sarmaua!

— Doamne, nu te enerva! se linguși un înger.

— Ia lasă-mă și tu în pace! Vorbește cu mine că eu unul străin.

Se așternu o liniște de chilie. Dar această liniște fu spulberată de o voce care parcă nu era nici de femeie, nici de bărbat, nici de înger, nici de sfânt.

Părintele nostru ciuli urechile și auzi.

— Ai rupt cuiul! Ai rupt cuiul! Ai rupt cuiul!

Negustorul îşi mușcă buzele și lasă capul în jos.

— Ai rupt cuiul! Ai rupt cuiul!

Dumnezeu porni spre locul de unde se auzea «Ai rupt cuiul!». Dădurăm ușa de perete, și în faţa noastră apăru o cameră mai ceva decât cea din *Ali Baba și cei 40 de hoţi.*

Erau acolo în încăperea aia fel de fel de lucruri. Vreo 10 — 15 saci cu smirnă, alţii 10 — 15 cu tămâie. Veşminte sfinte: togi, caftane, nimburi de pe capetele sfinţilor, aripi… Unele mai înguste, altele mai late. Saci cu seminţe de flori, toiaguri și încălţări; fel de fel de păsări, una mai frumoasă ca alta; canari, cintezoi, sticleţi, toate acestea lăsate amanet de sfinţi care erau rămași în pană de bani.

Preasfântul Dumnezeu și uitase că intrase aici să vadă cine a zis «Ai rupt cuiul!». Inventarie cu privirea obiectele și-l strigă pe cârciumar.

— Ce-i cu astea aici?

— N-au leafă sfinţii dumitale, Doamne, și mai ciupesc și ei de ici și de colo.

— Aha!

— Așa e!

— Ai rupt cuiul! se auzi din nou acea voce misterioasă.

Negustorul se uită spre colţul magaziei și făcu un semn. Iar Dumnezeu se duse în fiecare colţ și controla. La început a crezut că e vreun sfânt beat pe după saci, dar nu văzu pe nimeni.

Contrariat, îl întrebă pe negustor:

— Cine tot vorbește?

— Păcătosu ăla de papagal! și arătă spre colivie.

— Ia adu-l încoa!

Cârciumarul se urcă pe o scară dublă și dădu jos colivia, pe care o înmână lui Dumnezeu. Acesta o prinse de miner și-l privi drept în ochi pe papagal, după care îi spuse:

— Cui spui tu că a rupt cuiul?

Papagalul lăsă privirile în jos ca un om rușinat de o faptă.

— Pârlitul ăsta de negustor, care mă ţine închis… Dar ce credeai, Doamne, că ţie? îmi pot permite eu așa ceva? Crezi dumneata că eu sunt papagalu ăla din bancurile proaste de pe pământ? Vrei să vii mai aproape, Doamne? Vreau să-ţi spun ceva la ureche — și papagalul îi făcu semn cu gheara lui Dumnezeu să se apropie.

S-a apropiat. Am auzit:

— Doamne, vezi că negustorul ăsta… Ce asculţi, puștiule, ia vezi-ţi de treaba ta! Nu ţi-e rușine? mă certă papagalul, și mă dădui la câţiva pași de ei, așa că nu știu ce au mai vorbit.

Dumnezeu cu mâna lui dădu drumul papagalului și tuturor celorlalte păsări. Deschise fereastra și le făcu semn să plece. Papagalul mulţumi în numele tuturor păsărilor pentru punerea în libertate.

— Securea unde e? îl interogă pe negustor.

— Am expediat-o, Doamne!

— Unde?

— În iad. Băutura de acolo o procur, și în schimb dau și eu marfă de care au ei nevoie. Așa e negustoria: ce n-am îmi dai tu, ce n-ai îţi dau eu: cinstit.

Preasfântul Dumnezeu ne dădu pe toţi afară și rămase numai el cu negustorul. Ce-au făcut acolo amândoi, nu știu. Ce-au vorbit, habar n-am. Știu numai că la ieșire Dumnezeu nu mai era așa de mânios, iar negustorul nu mai tremura, ca mai înainte, de teamă. Ba am băgat de seamă că i-a făcut cu ochiu' unuia din consumatori. Privirea aia semnificativă însemna parcă «Am ieșit bine». La plecare, negu storul i-a făcut semn unui înger. Îngerul ăla care l-a pus în gardă pe negustor că Dumnezeu a venit incognito. I-a cerut acestuia adresa exactă a lui Dumnezeu.

— Dar pentru ce-ţi trebuie? a întrebat în șoaptă îngerul.

— Vreau să-i trimit acasă o atenţie.

Nu știu ce au mai vorbit, că am ieșit după Dumnezeu. Ne-am urcat în nor, și dă-i drumul!

Pe drum nu s-a mai vorbit nimic. Am ajuns de unde plecasem.

— Ce să fac eu cu tine, Anghele?

— Ce vrei tu, Doamne, a răspuns tata. Numai să nu mă lăsaţi în sapă de lemn… Dar cu ăștia ce faci? Pe negustoru și pe sfinţii care i-ai prins în cârciumă…

— Securi nu mai am. A doua întrebare pusă de tata, Dumnezeu cred că n-a auzit-o, că n-a mai pomenit nimic.

În acel moment s-a auzit un huruit de motor.

Motor în rai?! Adică de ce să ne mirăm? D-aia e rai, să se găsească de toate.

— Ce mă chinuiește pe mine zgomotu' ăsta, habar n-aveţi voi! zise Dumnezeu, și deodată duse degetul la tâmplă și strigă un: Evrica!

Ne-am uitat la Dumnezeu miraţi. Ce-o fi cu acest «Evrica»?

— Anghele, ţi-a pus Dumnezeu… adică ţi-am pus eu mâna-n cap.

— Cum, Doamne? — și duse palma la creștet.

— Ai să vezi… Haideţi cu mine!

Ne luarăm după Dumnezeu, care pornise cu pași mari în direcţia de unde venea acel zgomot de motor. Curând, ajunseră în faţa unui fel de garaj.

Era mai degrabă un șopron. În apropierea acestuia, mirosul de tămâie și smirnă era amestecat cu cel de benzină arsă, pentru că în faţa noastră era un fel de autocamionetă făcută din bucăţi, care împrăștia prin ţeava de eșapament acel miros greu. Pe lângă ea, un înger mânjit de ulei pe faţă, pe mâini, pe aripi îşi făcea de lucru. Avea în mână o cheie de 5/16 și niște lame de reglat tacheţi. Când îngerul dete cu ochii de Dumnezeu, duse mâinile, în care avea scule, la spate și se fâstâci în așa hal, că, în loc să spună ceva, se apucă să fluiere *Chiriac n-are parale.*

— Fluieri, ai? zise Dumnezeu.

— Nu fluier, adică fluier.

— Fluieri, ori nu fluieri?

— Fluier!

— Zi fluieri! Și la mașină cine robotește?

— Eu!

— Bine că recunoști… Ia spune-mi, a câta oară ţi-am spus să nu-ţi mai pierzi

timpul cu rabla asta?

Tata se uita la mine. Eu mă uitam la tata. Cum Dumnezeu a apărut o mașină în rai? Mașină în rai ! Auziţi, oameni buni! Tata nu mai putu de curio ezitate și întrebă:

— Doamne, de unde până unde o mașină în rai? Dacă îmi este permis să întreb.

— Fiule, a zis Dumnezeu, nu trebuie să te mire nimic. Adică ce e de mirat aici? Eu pot să aduc aici numai printr-un semn orice-ţi poftește buricul. D-aia sunt Dumnezeu.

— Mare e puterea ta, Doamne… dar zău nu înţeleg cum a ajuns mașina asta aici.

A trebuit să ne dea explicaţie concretă, altfel nu scăpa de tata.

— Simplu ! Stăpânul mașinii era pământean. S-a îmbătat o dată și așa beat s-a urcat la volan. A băgat viteza, s-a încins motorul. Avea rezervorul de benzină lângă motor. A sărit o scânteie. Și atât a trebuit. A explodat. Șoferul s-a ţinut cu amândouă mâinile de volan și a venit cu mașină cu tot în ceruri. Bineînţeles că a ajuns aici descompletată. Dar îngeru, pocitura asta… că altfel nu-i pot spune… ia uitaţi-vă ce murdar e… Se pricepe la mecanică… A pus-o pe roţi.

— Dacă-mi stă în putere, Doamne, cum să nu?!

— Scapă-mă de chinu' ăsta, Anghele!

— Care chin, Doamne?

— Mașina asta. Ia-o cu tine. Fie a ta.

Când auzi îngerul mecanic cele grăite de Dumnezeu, începu să plângă. Și plângi, și plângi… Parcă îi murise mă-sa.

— Hîî! Hîî…

— Ce te smiorcăi ca o bocitoare?

— Dacă-mi iei mașina, ia-mi și zilele, Doamne

— Și iar îi dete drumul cu «Hî-hî-hî!» Ce să fac cu aici fără mașină? Înnebunesc! Ea e singura mea mângâiere. Hîhîî-hî!

— Lasă, că-ţi dau eu de lucru… Dar crede-mă și pe mine: nu mai pot suporta mirosul ăsta de benzină și zgomotul pe care-l face. Uite, vezi? A început să mă doară și capul. Vrei să-l doară capul pe Dumnezeu… Ai un antinevralgic? Du-te și adu-mi ceva de cap.

Îngerul, ascultător de altfel, alergă nu știu unde după buline. Tata în timpul ăsta se plânse:

— Și eu ce să fac cu ea, Doamne? Mai bine dă-mi un cal și o căruţă. La cai mă pricep. La motoare… în viaţa mea nu m-am urcat măcar într-o mașină. N-o să știu s-o conduc.

— Ce, șoferii s-au născut învăţaţi? O să-i prinzi șpilu. Nu e mare greutate. Bagi în viteză, iei piciorul ușor de pe ambreiaj, și cu celălal apeși pe accelerator, și gata, mașina o ia din loc. Pe urmă apeși pe ambreiaj, schimbi viteza și așa mai departe.

— Ușor de spus, Doamne!

— O să te înveţe el… și Dumnezeu arătă spre îngerul care venise cu antinevralgicul și cu un pahar cu apă și tot mai bâzâia lângă mașină.

— Se supără dacă mi-o dai mie, Doamne.

— Cum o să se supere? spuse Dumnezeu înghiţind bulinul.

— Păi nu vezi că plânge?

Dumnezeu, ca să-l împace, mare șmecher! îl luă de mână pe înger, scoase batista din buzunar și-i șterse lacrimile, după care îi spuse în șoaptă:

— Lasă, că-ţi fac eu rost de un Plymouth! Bine?

Îngerul se însenină și începu să sară în sus de bucurie. O să se ţină Dumnezeu de cuvânt? O să-i facă rost de un Plymouth.

— Anghele, a ta e!

— Mulţumesc, Doamne, dar ţi-am spus: n-am ce face cu ea. Nu știu să conduc.

— Te învăţ eu l Lasă-l cu mine, Doamne, propuse îngerul, bucuros că scapă de rablă și primește o mașină ca lumea, și-i făcu semn lui tata să se urce la volan.

Mă puse pe mine să dau la manivelă. Motorul era bine pus la punct, că a luat-o la sfert. Priceput înger ! La un sfert de manivelă, motorul și începu să duduie.

— Debreiază!… așa. Acum accelerează.

În câteva ore, tata și chiar eu învăţasem să conducem. Parcă eram șoferi de când lumea. Te joci?

— Cu mașina asta n-o să muriţi de foame pe pământ… Mi-a venit o idee! strigă Domnul

Dumnezeu, și nimbul începu să-i lumineze ca un reflector.

— Ce idee?

— Știţi ce să faceţi cu camioneta?

— Ce să facem, Doamne?

— Chirii la București.

— Cum adică?

— Luaţi prune de la Păpucioiu și de la Zolgoază cu 1 leu și le vindeţi cu 3 lei. Aveţi 2 lei la chil…

Ei, ce ziceţi? Așa-i că e puţină sfârâială?

— Este, Doamne!

— Dar știi ce, Anghele? Să nu te puie Aghiuţă să le vinzi mai scump, că pe urmă stai de vorbă cu mine! Nu uita: lăcomia strică omenia. Dacă te lăcomești, o păţești cu mine, ai înţeles? Să n-avem vorbe!

— Înţeles! a zis tata, într-o doară.

A trecut tata la volan, a băgat în viteză, și după ce ne-am luat rămas bun de la preasfântul Dumnezeu, ne-a urat preasfântul numai bine — am pornit-o spre pământ.

— Să le vindeţi cu 3 lei! a mai strigat tatăl nostru carele este în ceruri.

*

Pe pământ, adică la noi în Priboieni, când am intrat, toată lumea a lăsat lucrul. Petre al Florii, care a primit secure de la Dumnezeu, se și apucase de lucru. Cioplea la o obadă. O făcea jumătate rotundă, ca să se potrivească la roată. Ciurel din capul satului cioplea și el la o spiţă. Dădea cu securea într-o bucată de lemn și ofta. De ce? Habar n-am. Poate știţi dumneavoastră.

Zgândărici, când a auzit zgomotul mașinii, a ieșit și el în uliţă. S-a uitat la noi de

peste gard.

— Au, tăia-m-ar Dumnezeu, nene Anghele, dumneata ești, bre? Te făcuși șofer?

— De ce să nu mă fac, mă? Ce, nu-i voie?

— Și mașina a cui e?

— A cui să fie? A mea.

S-a strâns în jurul nostru aproape tot satul.

— Mă, ce noroc pe Anghel!

— De unde o luași, Anghele? întrebă un altul.

— Ei, de unde o luai… ce, parcă voi nu știţi?

— Halal de tine, Anghele!

— Tu ai făcut ceva în scăldătoare, că prea ești norocos! Cum de s-a îndurat Dumnezeu și ţi-a dat mașină?

— Iacă bine!

— Și ţi-a dat-o de tot?

— Auzi vorbă !

— De unde învăţași, mă, așa repede să șoferești?

— Cu ajutorul lui Dumnezeu.

— Brava!

Am dus mașina acasă. Vreo două-trei zile, toată ograda a fost plină de oameni. Au venit și din Sămăila. Mai se oprea câte unul care zicea:

— Nu putea, mă Anghele, să-ţi dea Dumnezeu o mașină mai bună?

— Merge? Merge! Așa că… da, adică ce zici tu, calul de dar se caută la dinţi? Nu se caută!

După vreo două sau trei zile, i-am zis tatii:

— Tată, Dumnezeu a zis să facem chirii la București.

— Să facem, Radule.

Am încărcat camionul cu prune pe care le-am cumpărat de la Păpucioiu și Zolgoază cu 1 leu, am pornit motorul, și când să ieșim pe poartă, tata și-a adus aminte ceva.

— Radule, cum vindem prunele?

— Cu 3 lei, tată, cum a zis Dumnezeu. Nu se face să ieșim din cuvântul lui.

— Nu, mă, cu ce le cântărim?

— Așa e, cu ce le cântărim? Cu ce le cântărim, tată?

— Eu știu?!

Am oprit motorul și ne-am tot gândit.

— Știi ce, Radule? Dă tu o fugă până la Păpucioiu, poate are el vreo balanţă să ne-o împrumute.

Am alergat într-un suflet la Păpucioiu. Ehei, cum se schimbase! Parcă pusese și osânză mai multă pe el. Se rumenise la faţă. Avea casa plină cu de toate. Făcuse câteva mii de vedre de ţuică până atunci. Om cu stare!

— Nene Păpucioiule!

— Ce e, mă?

— Bre, te roagă tata să ne dai și nouă balanţa împrumut, că n-avem cu ce vinde prunele.

— Balanţă, mă? Vă dă nen-tu și balanţă, dar așa, de florile mărului? îmi dă-ţi chirie 100 de lei și vă dau balanţa.

S-a făcut al dracului! auziţi, 100 de lei! Ce om? Câine, nu om! De unde să scoatem noi 100 de lei? Ce, noi avem fabrică de bani? Și Dumnezeu…

Aţi văzut și dumneavoastră, toate livezile i le-a dat degeaba. Păcătosul! Ar fi bine dacă l-ar arde un foc pe Păpucioiu ăsta. Am alergat într-un suflet la tata.

— Cere o 100 de lei chirie!

— Măi, să fie! — și s-a scărpinat tata în cap.

M-am scărpinat și eu.

— Tată!

— Ce e, Radule?

— De ce nu i-ai cerut lui Dumnezeu și o balanţă?

Că-ţi dădea. Zău îţi dădea! N-ai văzut ce inimă are?

— Îmi dădea pe dracu'. N-are, mă, nici el. Dacă avea, făcea o împărţeală mai dreaptă. Nu vezi?

La unii le-a dat cu carul, la alţii… Du-te la Păpucioiu și spune-i că-i dau când ne întoarcem. Dar mai tocmește-te, poate mai lasă ceva.

N-a mai lăsat nimic. Am pornit cu camioneta. Târtâr-târ, ţaca-ţaca, și în câteva ore am ajuns la București. Am tras la un colţ de stradă și am început să strigăm:

— Hai la prune ! Trei lei ocaua de prune!

Au început oamenii să se adune pe lângă ea mionul nostru.

— Cum le dai?

— Trei lei.

— Dă-mi și mie un chil.

— Și mie o jumătate.

— Mai pune-mi trei chile.

Cumpărau oamenii de ziceai ce-i asta! în prima zi am vândut aproape o jumătate de camion. Seara, am tras pe Giulești, la hanul lui Stănescu. Erau aici o groază de negustori. Și din Priboieni mai erau câţiva. Unul din Beleţi l-a întrebat pe tata:

— Cum dai prunele?

— Trei lei, cum să le dau?

Ăla din Beleţi s-a strâmbat la tata.

— Prost ești, mă!

— De ce sunt, mă, prost?

— Păi ai prune frumoase. Mai frumoase ca ale mele, și le dai cu 3 lei.

— Dar tu cu cât le dai?

— Cu 4.

Când auzi tata lucru ăsta, a căzut pe gânduri.

S-a uitat în căruţa negustorului din Beleţi. Într-adevăr, erau mai proaste ca ale noastre. A mai întrebat și pe ceilalţi cum le vând, și toţi le dădeau cu 4 lei. Le vindeau cu 4 lei pentru că cu ei nu vorbise nimic Dumnezeu. Dar cu noi… Ce ne-a

spus nouă?

A doua zi, am tras camionul tot la colţul străzii ăleia. Era vad bun acolo.

— Cum dai prunele?

— Patru lei!

M-am uitat la tata. Tata a dat din umeri.

Alţii nu luau de loc. Strâmbau din nas. M-am uitat la tata iar. S-a mai uitat și el la mine.

— O să se supere Dumnezeu pe tine, tată !

— De ce, Radule?

— Că i-ai promis că o să le dai cu 3 lei.

— Are ceva la mână? Am iscălit eu vreo hârtie în care mă leg că o să le vând cu 3 lei?

— N-am semnat nicio hârtie, dar…

— Niciun dar!

Tot restul de prune le-am vândut cu 4 lei. Așa că ne-a ieșit pe deasupra și chiria balanţei, și încă ceva.

Dar un Dumnezeu în cer există. Și el le vede pe toate. A băgat de seamă că am ieșit din voia lui. Drept pedeapsă, ne-a trimis pe cap un sergent de stradă.

— Bună ziua! a zis sergentul.

— Bună ziua! a răspuns tata.

— Vrei să-mi arăţi și mie actele mașinii?

— Ce acte?

— Cum ce acte? Actele mașinii !

— Nu am niciun act.

— Ce vorbă e asta «n-am niciun act»?

— Iacă bine!

— Carnetul de conducere?…

— N-am nici carnet.

— Hai, măi omule, că nu-mi arde de glumă!

— Dar mie crezi că-mi arde?

— Atunci?…

— Ce atunci?

— Scoate.

— Ce să scot?

— Dumneata ești turc? Nu înţelegi? Dă-mi carnetul și actele mașinii.

— Nu mi-a dat Dumnezeu niciun act.

— Păi Dumnezeu să-ţi dea?

— Dar cine?

— Cum cine? De unde ai mașina?

— De la Dumnezeu.

— Mă nene, dumneata ești beat? Ia suflă!

L-a pus pe tata să sufle. Să vadă dacă nu cumva este beat. Tata mirosea a ceapă, și nicidecum a băutură.

— Zău, Dumnezeu mi-a dat-o!

— Nu, că dumitale îţi lipsesc niște doage… și de condus mașina, tot Dumnezeu te-a învăţat?

Nu, un înger!

— Aha, un înger. Dacă-ţi dau vreo două bastoane d-astea pe șira spinării, numai îngeri vezi înaintea ochilor! Hai, că am glumit destul!

Sergentul cerea actele, tata nu avea de unde să-i dea, așa că s-a iscat un tărăboi… S-a strâns la lume în jurul nostru… Că, zău, nici unuia nu-i venea să creadă că noi avem mașina de la Dumnezeu.

Sergentul mai observă că mașina nu are nici măcar număr. A început să urle și mai tare.

— Vreţi acte? Staţi, că vă dau acte! a făcut tata, și s-a urcat la volan.

Mi-a făcut semn să mă urc și eu. Sergentul – scai după noi! A pornit motorul tata, și când poliţistul tocmai explica unor cetăţeni că șoferul, adică tata, e un nebun care susţine că mașina a primit-o de la Dumnezeu, tata băgă în viteză, și p-aci ţi-e drumul! Fugea rabla noastră de parcă-i pusese cineva sare pe coadă. Auzeam în urma noastră fluierul disperat al sergentului.

— Ce ne facem, Radule?

— Să mergem iar la Dumnezeu, să-i cerem documentele. Dar ai curaj, tată, să mergi la el?

E supărat pe tine. El a trimis sergentul.

— Tu crezi că dacă vindeam prunele cu *3* lei nu ne mai ieșea sergentul în cale?

— Eu știu?! Poate că nu. Dumnezeu știe!

— E un șmecher Dumnezeu ăsta!… A vrut să-și bată joc de noi. N-are obraz!

— Tată, nu mai spune așa… și dă-i bătaie.

Apasă pe accelerator, că uite, se ţin niște poliţiști cu motociclete după noi. Dă-i bătaie.

— Uite-i!

— Uite în ce bucluc ne-a băgat Dumnezeu ăsta, tu-i…

N-am apucat să aud și sfârșitul înjurăturii, că simţii o lovitură, alta, apoi ceva sărat în gură, după care o moleșeală. Și mă pomenii în chip de înger. Aripile îmi fâlfâiau. Unde e tata?

— Sunt aici, Radule!

Și tata tot înger. Avea niște aripi de toată frumuseţea.

— Ce s-a întâmplat cu noi?

— Ne-am ciocnit! Am intrat cu mașina într-un zid.

— Ce-o să ne mai caute poliţiștii… Da’ unde mergem noi acum, tată?

— Eu știu?!

— Cred că la judecata de apoi. Nu ţi-e teamă, tată?

— De cine să-mi fie teamă?

— De Dumnezeu!

— Cu ce ocazie?

— Ei, cu ce ocazie… L-ai supărat atâta, și mai întrebi cu ce ocazie.

— Eu l-am supărat pe el, ori el pe mine?

Am zburat așa prin ceruri vreme de câteva ceasuri. Cam prin timpul prânzului, ne pomenirăm la poarta raiului.

A bătut tata la poartă. La un ghișeu, a apărut chipul blând și bărbos al sfântului Petru.

— Care baţi, mă, așa? Unde te trezești?

— Deschide, sfinte Petre!

— Ce spui, Franţ? Să deschid? Ca ce chilipir?

— Păi, venim de pe pământ.

— Și vreţi să intraţi chiar în rai?

— În rai!

— Zău?

— Zău!

— N-aș prea crede că e loc pentru voi în rai. Sunteţi niște pramatii.

— Sfinte Petre, vorbește frumos!

— Am spus pramatii și repet: prama-tii!

— Deschide poarta raiului! Ori…

— Și ameninţi… Luaţi-vă bonuri de ordine și treceţi la triaj.

— Care triaj?

— V-aţi luat-o-n cap dacă aţi văzut că v-au crescut aripi. Bă fraierilor! Toţi care vin de pe pământ primesc aripi, altfel n-au cum veni. Voi, gata, ziceţi că și sunteţi îngeri… Aiurea! Astea le aveţi sub formă de împrumut până la staţia de triere, și de acolo… ori rămâneţi… ori primiţi coarne și coadă. Trebuie să treceţi prin purgatoriu. Ce credeţi, că așa merge?

Ne-a dat bonuri de ordine.

— Colo-i triajul.

Și sfântul Petru, cu blândeţea lui binecunoscută în cer și pe pământ, ne-a făcut semn spre un loc ce se numea triaj. Văzui chiar și o firmă «Triaj». Mai jos puţin de firmă — două indicatoare cu săgeată: «Spre Rai» și «Spre Iad». Organizare la fel ca pe pământ, ce mai, ca la Oficiul de turism. Din 15 în 15 metri semn, la fel ca pe munţi, ca să nu te rătăcești. Spre rai te ducea semnul crucii, o cruce frumoasă, parcă făcută cu fosfor. Spre iad, semnul era tare nelalocul lui: o femeie goală, niște sticle râs turnate, și mai jos un fel de cazan cu smoală. Chestii.

Ușa triajului era descuiată. Așa că am intrat direct. Parcă era un peron de gară: bănci, un bufet, un chioșc de ziare, și pe jos multe, foarte multe coji de seminţe. Înaintea noastră erau vreo zece-doisprezece inși. Nu se putea ști care este bărbat și care este femeie. Toţi aveau aceeași uniformă, un fel de cămașă lungă, și aripi făcute după același «stas». Ne-am așezat și noi pe o bancă.

Un înger veritabil (se cunoștea că-i veritabil după cămășoaie și după aripi) îşi făcu apariţia și începu să strige:

— Opt sute șaptezeci de miliarde, șase sute treizeci de mii!

— Prezent!

— Opt sute șapte zeci de miliarde șase sute treizeci și unu!

— Prezent!
— Șase sute treizeci și doi!
— Prezent!
— Șase sute treizeci și trei!
— Prezent!
— Șase sute treizeci și patru!
— Încolonare și după mine!

Ne-am uitat la numărul de pe bonurile noastre.

Tata avea opt sute. Șaptezeci miliarde șase sute treizeci și nouă, iar eu șase sute patruzeci. Deci trebuia să intrăm în tranșa a doua.

— Domnule înger! se auzi o voce plângăreaţă.

De ce ne desparţi?

— Cum vă despart? Ce, sunteţi siamezi? făcu îngerul.

— Șase sute treizeci și patru e nevastă-mea.

Uită-te la ea, domnule înger, c-a început să plângă. E tare timidă.

— Și dumneata ce număr ai? se interesă iar îngerul.

— Șase sute treizeci și cinci. Ia-mă și pe mine.

— Dumnezeu nu primește decât câte cinci. Nu se poate.

— Da dumneata nu înţelegi că-mi este nevastă… și mi-a fost o nevastă grozavă, n-a ieșit din cuvântul meu niciodată… Fată bună! N-ai fost însurat niciodată? Ce ești așa rău, domnule înger? Am și martor că mi-a fost nevastă.

— O fi fost pe pământ nevastă. Aici, gata! S-a terminat. Ce-a fost, a fost!

Șase sute treizeci și cinci nu s-a lăsat. Dacă a văzut că așa nu merge, că îngerul nu se înduplecă, îi făcu un semn la ureche — clasicul semn — și, în fine, îl băgă și pe el cu aceeași tranșă.

Am luat și noi niște seminţe de la bufet cu autoservire și am început să le spargem între dinţi.

Am băut pe urmă niște apă. Dar ce apă… Ne-am mai plimbat de la un capăt la celălalt al sălii. Tata dădea semne de nervozitate. Își dădea seama că a greșit. Începu să fluiere în mormânt *viiaaţă…*

— Ce-o să-i spui lui Dumnezeu, tată? O să-ţi ceri scuze?

— Ce scuze?

— Că ai vândut prunele cu 4 lei.

— De unde să știe el?

— Știe, tată! Dumnezeu știe tot ce se întâmplă pe pământ.

— Prea îl crezi grozav, Radule!

— Nu mai zice așa, tată! Păcătuiești!

— Ce păcătuiesc? Păi dacă e vorba de judecată, să-l judec eu pe el. Nu el pe mine. Crezi că-i merge?

Îmi zice el, îi zic și eu.

— Tată !

A început să scrâșnească din dinţi.

— Ce-am avut și ce-am pierdut? a mai zis el, și a continuat să se plimbe cu

mâinile la spate și să fluiere mai departe.

A apărut iar îngerul care era un fel de aprod.

— Opt sute șaptezeci miliarde șase sute treizeci și șase.

— Prezent! a răspuns unul cu burtă.

Îi stătea tare rău în cămășoaia aia și cu aripi.

Înger cu burtă! (Adică înger provizoriu.)

— Șase sute treizeci și șapte !

— Prezent! a zis un altul, uscăţiv, negru la faţă. (Ăstuia îi stăteau grozav de bine straiele cerești.)

— Șase sute treizeci și opt!

— Prezent! (Ăsta era așa și-așa.)

— Șase sute treizeci și nouă!

— Aici! a spus tata, pe care-l știţi.

— Șase sute patruzeci!

— Prezent!

Prezentu ăsta, eu l-am strigat.

— După mine, fuga marș!

Când Dumnezeu dete cu ochii de tata și de mine, se ridică în picioare.

— Pe Anghel daţi-l afară.

— De ce să mă dea afară? se împotrivi tata.

— Fiindcă așa vreau eu! Și nu ridica tonul! se supără Domnul-Dumnezeu.

Un înger adevărat și puse mâna pe tata.

— Ia mâna de pe mine, auzi? Să nu pui mâna pe mine!

Și tata era gata-gata să dea în acel înger. E prea de tot și tata! Nu-și dă seama unde se găsește.

— Anghele! a strigat deodată Dumnezeu.

— Ce e, Doamne? Ce vrei și dumneata? Mai lăsaţi-mă-n pace!

— Afară!… Luaţi-i aripile și arătaţi-i drumul spre iad!

— Da’ ce-am făcut, Doamne, de ești așa supărat pe mine? în loc eu să ţip la dumneata… Dacă ești așa de mare cum vrei să pari, du-te acolo pe pământ și fă dreptate. Ţi-a călcat vreodată piciorul pe pământ? Știi ce se petrece acolo? Știi că din cauza ta sunt închisorile pline? Știi că mai bine de trei sferturi din oameni mănâncă numai o dată pe zi? Știi că n-au ce îmbrăca?… Adică de unde să ştii dumneata dacă… Ar trebui să răcnesc la dum neata, nu să ţip.

— Ce să faci, mă?

— Să ţip la dumneata. Să răcnesc. Cu mine ce-a făcut? — și tata se adresă sfinţilor cu barbă care făceau parte din comisie. Îmi dă o rablă de mașină fără acte, fără număr. Nu-mi dă nici carnet de condu cere, și tot dumnealui…

— Da ce-am vorbit eu cu tine?

— Ce-ai vorbit?

— Cu cât ţi-am spus să vinzi prunele?

— Cu 3 lei… în mercurialul de la Obor erau trecute cu 4 lei. De ce să fiu eu mai fraier ca alţii?

— Eu am vrut să fac o faptă bună, să le dau prunele mai ieftin.
— Asta faptă bună!
— Te-ai lins pe bot de rai! Afarăăă!
— Plec! E bine?
Tata m-a luat de mână și m-a tras după el.
— Pe Radu îl lași aici!
— Nu zău?!
— Am spus: îl lași aici!
— Da e copilul meu… Radule, vino-ncoa'!
— Nu te duce, Radule!
Tata a făcut un semn necuviincios: a vârât degetul mare între arătător și mijlociu, și a zis:
— Ciuciu!
Asta l-a supărat tare pe Dumnezeu. A coborât de pe tron și s-a îndreptat spre noi. M-a luat de mână, iar spre tata a făcut odată cu mâna, și tata a dispărut, parcă nici n-ar fi fost. Eu am început să plâng. A dispărut tata!
— De ce plângi? Ce-nseamnă asta?
— Cum să nu plâng, Doamne? E taică-miu.
— Eu sunt tatăl tău și să nu ai alt tată afară de mine.
N-am mai plâns. În aceea clipă s-a petrecut ceva cu mine.
— Stai acolo!
— Stau, Doamne.
— Hai să continuăm…
— Mă numesc Ciutacu Gh. Am lucrat la întreţinerea Peleșului din Sinaia. Copii n-am.
— Știu. Lasă. Nu mai vorbi decât dacă ești întrebat.
— Ascult, Doamne!
— Pe regi i-ai văzut?
— Văzut!
— Cine-i acum rege? Cum e?
— Băiat frumos.
— Nu, mă, cum e? îşi iubește poporul? îşi ajută poporul?
— Doamne, nu mă băga pe mine în chestii de-astea. Dumneata știi mai bine decât mine… nu vreau să păţesc ce-a păţit Anghel… tatăl copilului ăsta.
— Aha! Zi să nu discutăm… De ce ai băut atât?
— Mi-a plăcut, Doamne!
— Biliard de ce ai învăţat?
— Anturajul, Doamne!
— Știi bine biliard? Care-l știi mai bine? Chiegle, ori carambolaș?
— Le văd pe-amândouă.
— Nevasta de ce ţi-ai înșelat-o?
— De ce să umblăm la amănunte?
Dumnezeu s-a gândit ce s-a gândit, apoi l-a întrebat pe unul din sfinţii care

făceau parte din comisie:

— Ce facem cu ăsta?

— La iad! a răspuns sfântul, care avea barbă neagră (era singurul care avea barbă neagră).

Și-au dat cu părerea toţi. Unii l-au contrazis pe sfântul cu barbă neagră. Nu știu ce s-a întâmplat cu nea Ciutacu, că l-au poftit să iasă pe ușa pe care nu scria nimic. Dacă l-au dus în rai ori în iad, nu știu. Mă tem că în iad. După asta a urmat brunetul — ori mai corect spus: ţiganul. Dumnezeu n-a apucat să spuie nimic, că a început el.

— Pupa-ţi-aș mâna stângă, Doamne, să nu mă trimiţi în iad, că acolo am auzit că-i nasol. Și-apoi eu pe dumneata, Doamne, te-am cântat de bine.

Aveam… să-mi moară Sita dacă n-aveam încredere în dumneata! Eu am făcut și un cântec cu dumneata… Mânca-v-aș gura, se adresă el la toţi din comisie, lăsaţi-mă să cânt. Să vă trăiască famelia, lăsaţi-mă. Mă ascultaţi?

Ţiganul, fără să aibă voie, a început să cânte:

Foaie verde bob năut.
De-am avut, de n-am avut.
Am făcut cum am putut.
La nimenea n-am cerut.
…….

Comisia, în frunte cu Dumnezeu, a ascultat cântecul. Le-a plăcut.

— Tu l-ai compus?

— Eu, Doamne. Să dau cu târnăcopu’ în sare dacă nu l-am scris eu!

— Hai, nu te mai jura, că te cred.

— Adică matale, dacă ești Dumnezeu, știi! Cum să nu știi, pupa-ţi-aș sufletu’, Doamne… Da zău.

Doamne, spune matale unde e mai mișto: în rai, ori în iad? Că pe pământ a fost nasulie. Barem acum în viaţa asta de apoi să mă distrez și eu puţin.

O vioară găsesc eu p-aici. Știu la vioară… da după ureche… Notele nu le cunosc.

Un sfânt, probabil unu care știa că există în rai Pământul în Rai, l-a pus pe ţigan să mai cânte ceva:

— *La* șalul cel negru știi?

— Cum să nu știu, mânca-te-aș?!

Și a început:

«La șalul cel negru
Iubeam în tăcere
Pe-o tânără greacă
Cu părul buclat».

— Mai e cineva? a întrebat Dumnezeu.

— În afară de puștiul ăsta, nimeni.

Puștiul eram eu.

— Atunci, suspendăm ședinţa…

Și s-a ridicat.

— Cu el n-am stat de vorbă! a constatat un sfânt. (Tot ăla cu barbă neagră.) Ăsta ajunge mare, că-și vâră nasul în toate — și a arătat spre mine.

— El vine cu mine… Radule, vino cu mine.

Toţi au plecat la treburile lor. Am rămas numai eu cu Dumnezeu.

— E greu să fii Dumnezeu în timpurile astea.

Are dreptate. Am băgat și eu de seamă.

— Greu, Doamne.

— Stai jos, Radule! Ia loc.

— Nu pot să stau jos în faţa ta, Doamne. Atâta lucru știu și eu.

— Ai avut o creștere bună. Ai șapte ani de-acasă… Mă obligi să stau și eu în picioare.

— Nu te jena, Doamne. Dumneata stai; îi fi obosit; ai făcut atâtea… în alea șase zile…

— Să lăsăm astea!

— Nu, zău, Doamne! Pe pământ se știe că dum neata ai făcut ce-ai făcut în cele șase zile, iar a șaptea ai serbat-o. De atunci cred că dumneata te tot odihnești. Așa e?

— Vorbe, Radule! Am dușmani!

— Cine n-are dușmani, Doamne? Dar, zău, ai făcut o mare greșeală.

Parcă a fost în acel moment «schimbarea la faţă». Printre dinţi, a zis:

— Și tu începi?

— Zic așa, Doamne!

— Ce greșeală? Spune! Spune, că de nu…

— Ai făcut săptămâna prea scurtă! zisei cu jumătate gură.

— Scurtă?! Și dacă o făceam mai lungă, ce era? Ce era, mă?

Acu, de ce-o ţipa la mine?

— Ce nevoie ai avut de șase zile? Trebuia s-o faci de zece – douăsprezece zile.

— Și în zilele astea ce trebuia să mai fac?

— O împărţeală mai dreaptă. Să se fi bucurat toată lumea de bunurile pământești, nu numai o parte.

Ce m-oi băga eu în chestiile astea? Da dacă am început a…

— Și cum ai fi vrut?

— Doamne, nu mă pricep la d-astea, dar eu cred că era mai bine cum am zis: dacă făceai și dumneata împărţeala ca lumea. Să fi dat la tot românul câte ceva… Ce zici dumneata că fac priboienii cu securile alea care le-ai dat? Mor de foame.

— Ei, mor de foame!

Am băgat de seamă după felul în care mi-a răspuns și după cum s-a uitat la mine când i-am spus că mor priboienii de foame că lui prea puţin îi păsa.

— Nu mă înjura tac-tu de loc? schimbă el vorba. (Hoţ Dumnezeu ăsta al nostru!) De ce să-l mint?

— Te înjura, Doamne.

A făcut ochii mari.

— De ce mă înjura, mă?

— De mamă, Doamne… De ce numai tata te înjură.

— Măi să fie! făcu Dumnezeu.

Dacă am văzut că l-am pus pe gânduri, am mai vârât o spangă.

— Ai făcut o greșeală cu tata.

— De ce?

— Nu trebuia să-i dai mașina fără acte și fără număr.

Vinele de la tâmple au început să i se zbată, nervos.

— Mă înveţi tu pe mine ce să fac? De ce nu m-a ascultat?

— Și dacă te asculta, ce făcea cu o mașină fără număr, fără acte? Recunoaşte, Doamne, că ai greșit!

— Îl făceam eu să se descurce. M-am gândit eu și la asta.

— Doamne, te rog ceva.

— Ce?

— Adu-l în rai pe tata. Te rog eu frumos!

— Nu se poate. A greșit, a greșit… și mai e și obraznic.

— Dar mi-e tată. Ţin la el.

— O să te ajut să-l uiţi.

Ce dor îmi e de tata! Și abia ne-am despărţit.

— A și început să mi se facă dor de el, Doamne.

— Ia vino lângă mine !

M-am dus lângă el. S-a uitat fix în ochii mei, a suflat deasupra capului meu, apoi spre mine.

— Ei?…

— Nu îmi mai este dor. Cum ai făcut, Doamne?

Oameni buni, dintr-odată mi-a dispărut dorul de tata. Ca și când ţi-ar lua cineva o durere cu mina. Ce puternic ești, Doamne!

Mă gândii să-i spun preabunului meu stăpân să se ocupe mai mult de oamenii de pe pământ, că, zău, tare oropsiţi mai sunt! Priboienii noștri, cu securile alea mare brânză nu pot face. Tot mămăligă cu poșircă bagă-n ei. Mă gândii eu să-i spun, dar, dându-mi seama că sunt la judecata de apoi și eu încă nu fusesem judecat, lăsai privirile-n jos și-mi împreunai mâinile a rugăciune. Dumnezeu mă prinse le bărbie și-mi ridică puţin capul, ca să mă poată privi în faţă.

— Ce-i cu tine? Ce e mutra asta bleaga la tine?

Ţie rău?

— Nu, Doamne.

— Atunci?

Făcui o mutră și mai bleagă. O mutră de sfânt ras în cap. Privindu-l drept în ochi, îi spusei, lăsând teama la o parte:

— Păcat de dumneata, Doamne! Să mor eu că-i păcat!

Se scuturǎ. Scrâșni din dinţi, mă prinse de gât…

Am dat-o dracului!

— Ce-ai zis, mă? Ia fă-te-ncoa!

Și mă scuturǎ… Credeam că gata, mă și altoiește. Începui să tremur ca o piftie făcută din picioare și urechi de porc.

— Spune, mă, ce-ai zis?

— Păi dacă mă iei așa… Și în definitiv, ce-am zis? Că e păcat de dumneata!

— De ce e păcat de mine? Spune, că dacă nu, îţi mușc o labă de uiţi cum te cheamă.

Dracu' m-a pus să mă iau în râcă cu Dumnezeu?

Să vedem acuma pe unde scot cămașa… Dar ce-am avut și ce-am pierdut? Mă trimite în iad?

Și dacă mă trimite, ce e? Mă duc!

— Ești un nimica, Doamne, un mărunţiș! zisei și mă pregătii să primesc o palmă.

Dar, spre surprinderea mea, Dumnezeu în loc să mă izbească, îşi duse mâinile la spate și începu să se plimbe pe lângă mine. Din când în când, mă privea cu coada ochiului. Ce uitătură! Te băga în sperieţi.

— Am auzit-o și p-asta! scrâșni el. Un nimica?…

un mărunţiș? Bravo, Radule!… De ce nu dai, mă, și în mine? Pune mâna pe o piatră și dă-mi în cap, că merit. Zău că merit! Zi… mărunţiș?… Bine am ajuns!

Acu… ce-o fi o fi… I-o spun de la obraz. Unde s-a dus mia, ducă-se și suta!

— Nu meriţi, Doamne, să ne închinăm la tine.

Îşi luă mâinile de la spate, le încrucișă pe piept și, după ce-și luă cu limba din colţul gurii un fir de tutun (cum o fi ajuns tutun pe buza lui, să crăp dacă știu, că el nu fumează, ori poate fumează pe șest. Mai știi?…) zise cu sarcasm:

— Zi-i, Radule, zi-i, că-mi place.

Îmi dusei și eu mâinile la spate. Veni rândul meu să mă plimb și să mă uit cu coada ochiului.

— Și ce, crezi că nu zic? îmi făcui curaj.

— Zi-i!

— Nu ești drept… Ce-ai avut cu tata?

— Iar aduci vorba de tac-tu? N-am încheiat cu capitolu' ăsta?… De asta zici că nu sunt drept? răsuflă el ușurat.

— Nu numai din asta…

Atunci, în clipa aia, când Dumnezeu era încordat ca un arc, mă străfulgera o idee.

— Doamne, zisei eu uitându-mă în ochii lui, vrei să vii cu mine pe pământ?

Arcui sprâncenele, îşi vârî mâinile în buzunarele togii și, mirat peste măsură de propunerea mea, întrebă:

— Pe pământ? Ce să fac pe pământ?

— Să vii la noi la Priboieni. Nu mult, un an. Să stai numai un an printre noi. Să vezi cum te-apucă bucuria… Să vezi cum te înjuri singur… Știi ce, Doamne? I-aţi

o secure și hai să faci și tălică roate, să vedem, îşi scoţi mămăliga? Vii?

Suflă spre un nor care se tot învârtea pe lângă toi. După ce-l alungă, spuse:

— Dacă ești puturos, sigur că n-o scoţi! mi-ontoarse el, de data asta cu un calm prefăcut.

Aici am vrut să-l aduc.

— Doamne, ce părere ai despre dumneata?

Zgâi la mine niște ochi…

— Cum ce părere am?

— Așa, în general! în linii mari! Ești vrednic? Ești puturos?

Iar i-a sărit ţandăra.

— Radule, ţi-ai cam luat maidanul!

— Nu te supăra, preabunul meu Dumnezeu…

— Dar tu ce părere ai despre mine?

— Așa și-așa, da' eu te-am întrebat pe dumneata.

— Sunt vrednic, mă Radule, cum să nu fiu vrednic?!

— Zi, nu ești puturos?

— Nu.

— Sigur?

— Sigur!

— Doamne, gândește-te bine, să n-avem vorbe la urmă.

— Când la urmă?

— Doamne, îţi mai spun o dată: gândește-te.

— Mare ocnă ești, Radule! M-ai speriat tu pe mine. Ei hai, că mă gândesc.

Și Dumnezeu îşi duse arătătorul la tâmplă și începu să se gândească la fel ca un școlar la o înmulţire cu 9. După câteva clipe, zise:

— Sunt vrednic!

— Ai curaj să-mi dai în scris?

— Am.

— Atunci, fă dumneata, rogu-te, ceva să apară aici o hârtie, un toc și niște cerneală.

A stat puţin în cumpănă. S-a uitat la mine din cap până-n picioare și-a zis:

— Radule, ţie îţi arde de joacă?

— Nicidecum, Doamne!

— Atunci?…

— Dă-mi dumneata mie în scris că nu ea puturos, și ai să vezi pe urmă ce am de gând să fac cu dumneata.

Sună dintr-un clopoţel imaginar și imediat apăru secretara. Cea cu genele rimelate și aripile închise.

Dumnezeu îi spuse să-i aducă o hârtie și un stilou.

Când aceasta tocmai o luase din loc după ustensile, Dumnezeu strigă:

— Stai! Când îngera se opri, Dumnezeu întoarse ochii spre mine. Radule, mi se adresă, ce trebuie să scriu? Să chem o stenodactilografă?

— Nu, Doamne, două rânduri. Nu trebuie mașină de scris.

Îi făcu semn să se ducă după hârtie și stilou.

Într-un minut, și apăru, cu o coală de hârtie și un stilou Parker. Încercă peniţa — bineînţeles că de aur — pe unghia degetului mare, apoi se uită înspre soare la corpul stiloului, să vadă dacă are cerneală.

— Ce să scriu, Radule?

— Scrie așa: «Eu, subsemnatul Dumnezeu…» Dumnezeu și mai cum? Cum? Care îţi este numele de familie?

Mârâi la mine cu gura închisă:

— Radule!

Eu nu-l luai în serios.

— Dacă n-ai numele de familie la îndemână, scrie doar așa: «Eu, subsemnatul Dumnezeu, declar pe a mea răspundere că sunt vrednic și nu puturos…» Ai scris?… Ei, acum semnează și dă-ncoa hârtia.

I-am luat declaraţia, am împăturit-o bine și am strâns-o în podul palmei, ca să n-o pierd.

— Ei, acum, Doamne, ia-ţi o secure și vino cu mine pe pământ. În Priboieni. Mi-ai dat în scris că nu ești puturos. Hai să vedem cum te descurci.

Ești, ori nu ești? Eu pun și rămășag că ești.

— Tu ești nebun! făcu el, încurcat că l-am luat repede.

— De ce sunt nebun? Pentru că nu cred că ești în stare, cu toată puterea dumitale de Dumnezeu, să te descurci pe pământ? D-aia sunt nebun?

Se trase mai într-o parte din bătaia soarelui, îşi potrivi nimbul mai pe ceafă și, tușind în podul palmei stângi, zise:

— Cum o să cobor eu pe pământ?

— Ţi-e frică?

Căută spre mine cu niște ochi care nu reflectau nici răutate, dar nici bunătate.

— Ei, asta și cu tine, mi-e frică! Dar cum o să las eu raiul singur? Tu nu te gândești? Ce, raiul e jucărie?

— Nu se prăpădește fără dumneata un an; nu-ţi bate capul! Ori ţi-e teamă că o să te îndrăgostești de pământ și n-o să mai vii aici? N-avea frica asta!

— Cum o să merg, mă, ai căpiat? Ai mai auzit tu că am coborât eu din ceruri?

Ca să-l conving, adusei un argument:

— Sigur că da, Doamne. Cu sfântul Petru.

Creangă a scris chiar un basm cu ocazia coborâri dumitale pe pământ.

Râse cu toată gura, și după ce strigă nu știi ce la un înger care-și făcuse un leagăn într-un pom și tot se hâţâia în el, mi se adresă cu următoarele:

— Păi tu te iei după basme?

— N-ai coborât? N-ai coborât niciodată?

— Sigur că nu! Și eu nu mai fac lucruri nefăcute.

— La răspunsu’ ăsta, iartă-mă, dar nu mă aşteptam. Tocmai dumneata? Și matale lucrezi după șabloane?

Dinspre calea lăturalnică îşi făcu apariţia o făptură înaltă, chiar prea înaltă pentru un sfânt.

Era încovoiată, nimbul îi ședea strâmb pe cap, și în mână avea un buchet de liliac alb. Când îl observă pe Dumnezeu, duse mâna cu liliac la spate, și cu cealaltă îşi netezi barba albă și rară.

— Ce-ascunzi, Filimoane? (Că sfântul Filimon era.)

— Liliac, stăpâne — și se puse pe un râs fals și râse așa îndelung.

— Cui îl duci?

Se opri din râs, lăsă privirile în jos, duse și cealaltă mină la spate și, sprijinit doar în călcâie, începu să-și plimbe corpul dintr-o parte în alta, la fel ca un timid care face declaraţie de dragoste.

— Te-ai prostit la bătrâneţe, Filimoane! și-i făcu semn să plece.

— Cum după șabloane? reveni el la discuţia noastră, conducând cu privirile pe sfântul Filimon, are se ducea la o întâlnire.

— Eu te știam făcătorul făcutelor și nefăcutelor…tu ești?

— Bă da.

— Atunci, mai fă o nefăcută.

L-am încuiat. Se uita la mine ca la o capră de tăiat lemne care dă lapte. Se aplecă, luă de jos o bucată de hârtie îngălbenită. Se uită să vadă dacă e scris ceva pe ea. O mototoli și o aruncă în coșul de hârtie.

— Radule, eu pot să fac ce vrei tu, însă nu-mi cere imposibilul, şi-şi șterse de poalele togii mâna cu care ridicase hârtia îngălbenită.

Deci există și pentru Dumnezeu imposibilul.

Și am început să râd. Și am râs, măi oameni buni, că Dumnezeu, cu toată puterea lui, nu m-a putut opri.

— Ce rânjești, mă fasolea, ce-ai văzut de râzi așa?

Mă trase înspre aleea cu bănci și cu miros puternic de floare de tei.

— Există imposibil și pentru Dumnezeu… Aha-ha!…

— Mă păcătosule, m-ai înţeles greșit… Tu îţi închipui că nu pot coborî pe pământ?

— Sigur ! îl tachinai eu așezându-mă pe bancă la stânga tatălui ceresc.

— Ba pot, mă!

Întinse piciorul drept, îl dezgoli până mai sus de genunchi și frecându-și rotula mormăi de plăcere.

Domnul nostru are pare-se reumatism, că d-aia și-l scoase la soare.

— Atunci?…

— Nu vreau să fiu văzut de pământeni.

Și se uită după soare, care se plimba pe cer nepăsător, cu mâinile la spate.

— Ţi-e frică?

— Ei, mi-e frică! Da’ o să mă zăpăcească oamenii cu rugăminţi… Nu știu eu cum sunt oamenii?

«Dă-mi aia, fă-mi aia…» o să scap de ei?… Și pe urmă, cum o să apar eu printre priboieni? Ce, nu mă cunosc? N-au fost aici la mine?

Cam are dreptate. Așa el Ce facem? N-am terminat bine, că mă și luminai la faţă. Vai de mine, ce deștept sunt! Crimă! Minte la mine – potop! Cu duiumul. (Tot

Domnului trebuie să-i mulţumesc, că el mi-a dat capu' ăsta, spre ne fericirea mea.) Mă ridicai de pe bancă și, aranjându-mi una din aripi (mă rezemasem pe ea pe spătarul băncii):

— Doamne, am găsit!

— Ce-ai găsit? făcu el domol, trăgându-mă mai într-o parte din dreptul soarelui — îi făceam umbră.

— Mergi în Priboieni.

— Cum să merg?

— Foarte bine… Te întruchipezi în tată!

— Adică cum în tată?

— Ești tatăl meu.

Rupse dintr-un tei care-și bălăbănea crăcile deasupra capului nostru o ramură și jucându-se cu ea glăsui:

— Păi priboienii nu-l cunosc pe taică-tău?… Nu, nu se poate.

— Ba se poate… îl scoţi din iad pe tata, îl aduci aici și te îmbraci în corpul lui!

— Mă Radule, nu ești prost de loc!

Nu l-am contrazis.

— Și tu crezi că nu mă pot descurca pe pământ?

Crezi că mor de foame?

— Eu așa cred.

Întorsei capul, ca să nu-i întâlnesc privirile după un nor răzleţ care aducea perfect cu un ac de siguranţă deschis.

— Copil ești!… Să știi că-i bună ideea cu taică-tu.

— Care va să zică, mergi pe pământ? făcui eu bucuros, și rezemându-mă pe bancă alături de el îi pusei mâna pe umăr.

— De hatâru tău, zise, și-mi îndepărtă mâna cu un gest destul de nepoliticos. Acu să ţi-o spun pe a dreaptă. Eu după felul cum te-ai purtat cu mine… după felul cum mi-ai vorbit, ar trebui să dau cu tine de-azvârlita, să nu te mai aduni. Dar m-am plictisit și eu de atâta slugărnicie. Pe care-l auzi, numai cu lauda: «Mare e puterea ta, Doamne!». «Tu ești mântuitorul nostru», «Eu sunt slab, tu fă-mă tare, eu sunt mic, tu fă-mă mare»!

Îl corectai:

— Ăștia care-ţi cer să-i faci mari și tari nu sunt slugarnici, ci carieriști!

— Ai dreptate! Și de carieriști am parte. Ba mai sunt și leneși. Îi auzi: «Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi!» Să muncească și să-și facă rost de pâine Nu? Nu, Radule? E la fel ca vorba aia: «Pică, pară mălăiaţă» Este?

— Nu prea ai dreptate!

Vedeţi ce părere are Dumnezeu despre noi ăștia care spunem *Tatăl nostru !*

— De ce n-am dreptate?

— Păi și eu mă rugam mereu când eram pe pământ… în fiecare dimineaţă. Ba chiar și seara ne rugam să ne dai pâinea cea de toate zilele… Eu, Doamne, de pâine știu numai din rugăciune. Pe masă n-am văzut-o. Am crăpat însă la mămăligă cu ceapă până n-am mai putut. Și tata a muncit. A muncit de dimineaţă până seara,

și tot fără pâine.

A încurcat borcanele Dumnezeu. N-a știut ce să mai zică. A tăcut mormânt. Și-a tras toga peste piciorul dezgolit, s-a ridicat de pe bancă și s-a dus până la îngerul care se dădea în leagăn. Mamă, ce i-a făcut! L-a luat în primire:

— Ce faci, mă, aici?

— Mă dau în leagăn.

— Treaba ai terminat-o?

— Ce treabă?

— Auzi la el, ce treabă!

— Păi da, stăpâne, ce treabă?

Îl prinse Dumnezeu de o ureche, îl dădu jos din leagănul improvizat de el și-l trimise la magazie, să aducă o foarfecă de pomi.

— Să tunzi pomii ăștia, ai înţeles?

Pomii nu trebuiau tunși, dar așa i-a venit lui Dumnezeu. I se părea lui că îngerul trage cu urechea la noi. Asta cred că-i explicaţia. Îngerul plecă nehotărât după foarfecă. Din când în când, se uita înapoi spre stăpân, care veni lângă mine, să se așeze în aceeași poziţie. Eu, ca și când nu se întâmplase nimic, îl întrebai:

— Și de ce zici că n-ai dat cu mine de-azvârlita?

— Pentru că tu ești, mai aparte ca toţi slujitorii mei. Nu ești ipocrit.

Nici de data aceasta nu l-am contrazis, că n-aveam de ce.

Și Dumnezeu s-a hotărât să coboare pe pământ.

L-au adus pe tata din iad. Cred că tot printr-un schimb. Că sfântu' ăla cu barbă neagră i-a propus niște nume de îngeri de care se poate dispensa cerul.

După aceea a fost trimis un înger la magazie, să aducă hainele cu care era îmbrăcat tata când a dat în primire. Au adus și hainele mele. Am predat aripile și m-am dat după pom să mă îmbrac. M-am îmbrăcat, și tocmai mă pregăteam să plec în întâmpinarea lui Dumnezeu, când în faţă îmi apăru tata.

— Radule! a strigat el.

— Tată! am strigat și eu, și l-am sărutat pe obraz.

Dar oameni buni, m-am înșelat.

Mi-am dat seama că nu era tata, că imediat după ce l-am sărutat s-a șters. Tata nu se ștergea!

Dacă nu e tata, e Dumnezeu!

— Doamne!

— Eu sunt!…

— Ce bine te-ai machiat!

Și iar am început să râd în hohote.

— Dar ce-ţi veni?

— Te văzui, Doamne, cu flanel de lână și cu pantaloni rupţi în fund și peticiţi în genunchi. Nu mai umbla așa pe aici. Îţi pierzi prestigiul dacă te văd ăștia… sfinţii ăștia ai dumitale.

N-am terminat de zis, și ne pomenirăm cu un sfânt. Aţi ghicit: ăla cu barbă neagră. După părerea mea, ăsta vânează postul de Dumnezeu-adjunct, e nimic

nu-i scapă. Cum a dat cu ochii de noi, și început:

— Ce-i cu voi aici? Pe unde aţi intrat în rai? L-aţi mituit pe Petre? Ia… afară și să treceţi pe la…pe la purgatoriu! Eu nu cred că el nu ne mirosise că suntem noi. Mirosise, dar făcu pe vigilentul.

Dumnezeu, ca să nu se deconspire, m-a luat de mână și mi-a zis:

— Hai, Radule tată!

Am pornit după el. De plecarea asta a noastră nu a aflat oficial decât sfântul Petre, care e cu Dumnezeu așa! îşi spun unu altuia toate secretele.

— Cum ajungem jos, Doamne?

Îmi făcu semn să vorbesc mai încet și-mi şopti:

— Asta nu te privește pe tine.

În definitiv, are dreptate, ce-mi bat eu capul? Nu e atotputernic? Nu le știe el pe toate ca un om mare?

Doar am trecut de mână cu Dumnezeu pragul raiului, și….

*

…….aud ca prin vis:

— Radule! Măi Radule! M-auzi, mă? Scoal'!

— Ăăă? făcui eu, buimăcit de somn.

În urechi îmi vuia un ciripit de păsări. Apoi:

— Gata! Scoal'!

Unde mă aflu? Ce-i asta? E un nuc. Stau lungit la umbra lui. Cum am ajuns aici? Mă pipăi. Sunt întreg. Oare mai am aripi? De unde să mai am?

Nu le-am dat în primire? Da dumnezeu unde e?

— Nu sunt Dumnezeu. Sunt tac-tu.

— Să moară ăla care minte?

— Radule, cum ne-a fost vorba? Ai uitat? Tu m-ai făcut să cobor și tot tu să fim înţeleși!

Să n-avem vorbe! Cine sunt?

Îmi adusei aminte tot, tot.

Îmi adusei aminte tot, tot.

— Ești tata! Cum să nu fii tata?!

— Așa!… Acu, scoală, că răcești. E iarba udă.

Preabunul Dumnezeu… adică, pardon, tata se uita la lucrurile de pe pământ cum m-aș uita eu ori dumneata la un ţap logodit cu o girafă. Cu o astfel de curiozitate privea la pomii noștri de pe pământ (și doar el i-a făcut), la bitumul cu care era asfaltată șoseaua, la iarbă, la tot. Până și după vietăţi se uita… nu știu cum. A văzut el ceva schimbat și la vietăţi.

— Cum ţi se pare pe pământ, Doamne?

S-a uitat urât la mine.

— Tu nu înţelegi că nu sunt Domnul, ci tac-tu?

— Până mă obișnuiesc… Ei, cum te simţi pe pământ?

— Bine dec, zise el imitându-i în grai pe oamenii de pe la noi din Priboieni.

— Așa ai făcut pământul, tată?

— Nu chiar așa. De șoselele astea nu-mi aduc aminte să le fi făcut.

— Doamne, pe unde suntem noi acum, că eu habar n-am…

S-a întunecat la faţă, a luat un aer grav și a lăsat iar buza-n jos. Sigur că s-a supărat. Și are dreptate. Doar mi-a spus de atâtea ori să nu-i mai zic «Doamne». Când l-am luat cu «tată», mi-a răspuns.

— Suntem la kilometrul 73 de pe șoseaua Bucureşti — Pitești.

Desigur că mulţi se vor întreba cum am coborât din ceruri. Întrebarea mi se va pune în zadar.

Nu știu absolut de fel. Nimic nu știu. M-am pomenit la marginea șoselei… cum zicea Dumnezeu, șoselei București — Pitești, kilometrul 73. Asta-i tot ce știu. E clar?

— Tată, zic eu, mi-e o foame…

— Ţi-e foame rău, tată dragă?

— Mi-e foame rău.

— Stai jos… Stai colea pe pietroiu ăsta. Ei, cam ce-ai vrea să mănânci?

— Orice!

Doamne, ce piatră moale, parcă era cu arcuri, ca un fotoliu. Nici n-am apucat bine să mă mir, și a apărut lângă noi, mai bine-zis dinaintea noastră, o masă cu fel de fel de bunătăţi. Primul fel: *hors d'oeuvre,* supă *à la grecque,* creier pane cu cartofi *au gratin,* și la sfârșit un tort imperial, și toate servite în niște vase… în niște farfurii aurite.

Bagă burta-n draci, Radule! Am mâncat ca la nuntă. Ba și mai bine. Ce bine e pe pământ când ai ce mânca!

— Bagă-n tine, Radule!

— Bag, Doamne… Dar dumneata nu mănânci?

— Iar? Iar îmi spui Doamne?

— Bag, tată. Ia și dumneata ca mine. Nu ţie foame?

— Eu nu mănânc niciodată.

Treaba lui!

— Tată!

— Ei?…

— Cine a făcut, bre, mâncarea asta?

— Eu.

— Și la bucătărie te pricepi?

— Cum să nu?!

— Cu un tată ca dumneata nu mai ai nevoie de mamă… Și de unde știi să faci mâncare? Ai fost însurat cu vreo bucătăreasă?

Ce prostii pot să vorbesc! auzi! Sad întreb pe Dumnezeu dacă a fost însurat. Mare păcătos mai sunt! Dar Dumnezeu e bun și mă iartă. Iartă-mă, Doamne! M-a iertat, că nici n-a băgat de seamă ce am zis. Dar totuși, de unde știe el să gătească? O fi fost bucătar în armată la popota ofiţerilor din garda regală. Dar ce, Dumnezeu a făcut armată? De unde să facă?

— Ce tot îţi storci creierii atâta, mă Radule? Vrei să știi de unde știu să fac

mâncare? Păi numai mâncare am făcut eu? Eu știu să fac orice.

Nu știu, dar parcă îmi ardea de glume. Îi zisei:

— Doamne, dar la transformări te pricepi?

— Cum la transformări?

— Adică numai lucruri din nou faci? Ai putea să transformi… să faci dintr-un câine o oaie ori o capră? Ai face treabă bună în Priboieni. La fiecare casă găsești câte doi-trei câini. Ai face și pomană.

M-a pufnit râsul, și vedeam o firmă în Priboieni «Atelier de transformat câini». Ce râs! Râsul lumii!

— Ce facem, Doam… tată, că o să ne plouă?

— Pui pariu cu mine că nu plouă?

N-am pus pariu. Să mă prind cu tata?… Cât ai zice pește, norii dispărură și se făcu un cer senin ca un cleștar. Dacă făceam prinsoare?…

— Ai mâncat?

— Mâncat, tată.

— Să-ţi fie de bine, Radule! — și strânse masa, sigur că cu un simplu gest al mâinii drepte.

— Mulţumesc… Mergem?

— Mergem. Hai scoală, că trebuie să treacă mașina cu numărul B 195776.

— Dacă-mi spui și ce marcă e mașina, ești mare.

— Hm! Ce marcă? îţi spun și câţi cilindri, și ce tip, și numele șoferului, și ce număr poartă la pantofi.

Trebuie să recunoaştem că am un tată deștept!

— Ei, ia spune!

— E un Pontiac ultimul tip, 39, are motorul de 6 cilindri, și pe șofer îl cheamă Vasilescu.

— De unde știi, tată?

— Păi eu sunt numai tac-tu? Ai uitat cine sunt?

Ca să nu înceapă iar să se laude că a făcut pământul și toate cele văzute și nevăzute, i-am închis gura cu o întrebare:

— Și o să ne ia și pe noi la Priboieni șoferul ăla al dumitale?

— Cum să nu ne ia?!

N-au trecut nici două minute, și am și auzit un huruit de motor. De după un cot a apărut mașina cu numărul… exact B 195776. Mă jur pe ce vreţi, mă jur, dacă nu mă credeţi, pe viaţa mea că mașina s-a oprit fără să facem măcar un semn.

Șoferul a deschis portiera, ne-a salutat și ne-a zis:

— Poftiţi! Urcaţi-vă!

Era singur în mașină. Mai rar să întâlneşti un șofer pe pământ să te invite în mașină fără să te întrebe: «Cu cât ieși la zar?»

Dar nici pâs n-a zis șoferul. Ba, după ce a dat drumul la motor, ne-a întrebat:

— Unde coborâţi?

— În Priboieni.

— La ce număr?

— Ne lași în capul satului.

— Nu se poate. Vă duc până la poartă. Dacă e loc, bag mașina și în curte.

— Ce bun ești, Vasilescule! s-a scăpat Dumnezeu.

Șoferul a tresărit, a luat mâna de pe bila mani velei de schimbat vitezele, a întors capul spre tata și a întrebat:

— De unde știi cum mă cheamă? Mă cunoști? Credeţi că i s-a înfundat lui tata? Nu-l cunoaşteţi!

— Uite-ţi buletinul. Nu e al dumitale?

A oprit mașina. S-a întors spre noi cu tot corpul, a luat buletinul în mână, l-a deschis.

— E al meu. Cum a ajuns la dumneavoastră?

— Era aici pe pernă! a minţit Dumnezeu.

Vedeţi că minte și Cel-de-Sus? Adică acum nu mai e cel de sus, că e jos. Minte și el când este nevoie!

— Cum dracu' a ajuns pe pernă? făcu mirat șoferul, scoţând portofelul și controlându-l. Acum cincisprezece minute era la mine. La ieșirea din Titu l-am băgat eu cu mina mea în buzunar… Asta e culmea!

Și și-a făcut cruce. O cruce d-aia mare, de Vlașca.

— Cine știe cum ţi-a scăpat?! a mai pus paie pe foc tata.

— Ce să-mi scape? Dă-l încolo de buletin, că umblu destul de atent cu el!

Și șoferul a dat drumul mașinii. Ridicând din umeri și privind undeva în lungul șoselei, a început să reconstituie în gând chestia cu buletinul. Își bate capul de pomană. Eu am stat atâta timp pe lângă Dumnezeu și-am văzut atâtea, și nu pot să-mi dau seama. Dar el, care abia acum are de-a face cu tata ceresc!

— Ei, Radule, ţi-a plăcut cum am ieșit din încurcătură?

— Tată, te-aude!

— N-avea grijă; dacă nu vreau eu, nu aude.

— L-ai scos din priză? Vezi să nu tamponeze mașina.

— Ei, l-am scos din priză! L-am făcut să audă numai ce vreau eu.

— Și cum i-ai luat buletinul? Că cică la avut în portofel, și portofelul îl ţine la piept.

— Secret profesional.

— Să știi, Doamne, că iar ai crescut în ochii mei.

— Ei, acum, Radule, lasă-mă puţin în pace, trebuie să vorbesc ceva cu el… Și bagă-ţi minţile-n cap și nu-mi mai zice Doamne…

— Cu șoferul vrei să vorbești?

— Da' de unde?!

— Atunci, cu cine? Cu mașina? Doamne, te-ai aiurit. Te-ai sonat.

— Vorbește frumos, Radule!

— Nu, zău, cu cine vrei să vorbești?

Nu veni niciun răspuns. În schimb auzii următorul dialog:

Dumnezeu: Ei, cum merge munca?

O *voce* piţigăiată ca de scapet: Bine!

Dumnezeu: Ce fel de om este șoferul?

Vocea: Șofer… Dumneata nu știi cum sunt șoferii? Fumează, bea, înjură, bate cu manivela și trăiește… cu o ajutoare de cucoană.

Dumnezeu: Ce-i aia ajutoare de cucoană?

Vocea: Servitoare.

Dumnezeu: Aha… Și tu? Tu ce faci?

Vocea: Mulţumesc, bine!

Dumnezeu: Te întreb ce faci ca să nu mai fie așa.

Am impresia că te cam lași pe tânjeală.

N-am mai putut suporta. Eram curios, nevoie mare.

— Tată, cu cine vorbești?

— Nu-i treaba ta.

— Tată, ai secrete faţă de mine?

— Lasă-mă, Radule! Vorbesc cu îngerul păzitor al șoferului.

— Unde e?

— Aici e, unde să fie?

— Dar nu-l văd.

— N-are-a face! Taci!

Au continuat să vorbească:

Dumnezeu: Am impresia că-ţi cam faci de cap.

Nu te ocupi de el.

Vocea: Stăpâne, ce să fac? E șofer! De ce m-aţi dat la un șofer? De ce nu mi-aţi dat și mie… să-mi fi dat orice… Doamne, să-mi fie iertat, dar m-am săturat de muncă de teren. De treizeci și doi de ani sunt pe pământ. Mi-e dor grozav de rai… Ce mai e prin rai?

Dumnezeu: Toate vechi… Și spui că te-ai săturat de muncă de teren? Alţii râvnesc după ea și tu…

Vocea: Doamne, să-mi fie iertat că te întrel

Te-ai însurat?

Deștept îngerul, a schimbat vorba altfel…

Dumnezeu: îngere, ai înnebunit? Ce întrebare e asta? Ai văzut tu Dumnezeu însurat?

Vocea: N-am văzut, da… dumnealui cine e, c-am auzit că-ţi zice tată. Hristos nu e, că e mai bătrân… Și dumneata, Doamne, cu ce ocazie pe pământ?

Dumnezeu: Niște treburi, și restul… nu cerceta aceste legi… E bine?

Vocea: Dacă zici dumneata…

Deci e adevărat că fiecare avem pe pământ câte-un înger păzitor. Eu oi avea? Am un înger coadă după mine?

Ce tot bombăniţi acolo? auziră deodată vocea șoferului.

— Iacă, îmi făceam și eu niște socoteli în gând, răspunse tata făcându-mi cu ochiul.

— Ce socoteli?

Ce șofer curios !

— Cum s-o scot la capăt cu copilu' ăsta, viaţa e grea, oamenii sunt răi! aruncă așa, într-o doară, undiţa tata.

— Ai dreptate, răspunse șoferul, oftând din adâncul bojocilor. Și de toate astea, numai Dumnezeu e de vină ! continuă șoferul. De-aș pune mâna pe el, i-aș face capul numai dâmburi… Cu manivela l-aș bate.

Eu mă închinai și spusei în gând «Ptiu, ucigă-l

toaca!» Tata se făcu la faţă ca racul… Racul e palid. Ca para focului s-a făcut. Au început să-i zvâcnească vinele de la tâmple.

— Zi… l-ai bate cu manivela ! îi repetă tata.

— Ai ceva împotrivă?! se miră șoferul.

Tata bâigui câteva cuvinte fără noimă, apoi îi şopti îngerului păzitor:

— M-am lămurit cum îţi duci tu munca. O să stăm noi de vorbă… Am să te reîncarnez și am să te trimit pe pământ. Am să te fac om! Să vezi tu!

Vocea: Doamne, dar ce vină am eu? Așa-s șoferii!

Și începu să bocească la fel ca o babă. Iartă-mă, Doamne!

Dumnezeu: Nimic!

Strigă apoi șoferului:

— Oprește, coborâm!

Mașina se opri brusc. Ne-am dat jos. Șoferul s-a uitat el să vadă dacă-i iese ceva. Dacă a văzut că nu, a ambreiat motorul și a luat-o din loc.

— Tu de ce te-ai dat jos?

— Eu? întrebai nedumerit.

— Nu. Cu păcătosul ăsta de înger păzitor vorbesc.

Vocea: Doamne, te rog iartă-mă, o să-mi dau silinţa. O să-l dau pe brazdă.

Dumnezeu: Pleacă!

Vocea: Doamne, te rog, fă-mă orice, numai om nu!

Dumnezeu: Ţi-ai mărit culpabilitatea; l-ai lăsat singur.

Vocea: îl prind eu din urmă! Găsesc o ocazie.

Dumnezeu: Hai, fugi! Cară-te! Spală puţina!

Dumnezeu făcu un gest de dispreţ. Încruntă chiar și sprâncenele.

Vocea: Dar îmi promiţi că nu mă faci om?

Ca să vedeţi și dumneavoastră cum fug îngerii de omenie!

Dumnezeu: Vedem noi! zise ca să scape. Îngerii ăștia sunt ca râia! scrâșni spre mine scârbit.

Am avut noroc că Dumnezeu s-a supărat și a coborât din mașină aproape de Priboieni. În Călimănești. Da' nici nu făcea să mergem cu mașina până în sat. Ce-ar fi zis priboienii? Că ne-am ajuns.

S-a văitat mult tatăl nostru în general și al meu în special de îngerii păzitori. Cică îşi duc munca formal. Ba că unii îşi fac chiar de cap. Mi-a povestit de un înger păzitor al unui rândaș de la un han, care s-a îndrăgostit de ingera păzitoare a hangiţei.

Și că acesteia nu-i plăcea de el. Dar nu putea scăpa.

C-ar fi primit un teanc de anonime în legătură cu asta de la alţi îngeri păzitori.

Se sapă și îngerii!

Și când a făcut ancheta… Sfântu ăla cu barbă neagră cică a făcut ancheta. La anchetă, îngerul păzitor al rândașului a ieșit basma curată. Iaca, o idilă acolo. Era nevinovat. Ce părere aveţi? Dacă ei că sunt îngeri și se ţin de prostii, ce să mai vorbim de oameni?!

— Tată, mă pomenii eu vorbind cam pe la jumătatea câmpului dintre Ţigănești și Priboieni, eu am înger păzitor?

Stătu puţin în cumpănă. Să-mi răspundă, ori să nu-mi răspundă?

— Acu n-ai, că ești cu mine… De ce să încărcăm regia?

— Îngerii sunt pe cheltuiala raiului pe pământ?

— Dar cum crezi?

Măi să fie! Ce complicată chestie! La asta nu lă așteptam.

— Radule, noi nu ne-am gândit la un lucru.

— La ce?

— Priboienii știu că am murit?

— Sunt mulţi care încă nu cred că ai trăit… dar cum ai murit?!

Trăsei cu coada ochiului, să văd dacă s-a prins că mă iau de el.

— Nu, mă, altceva vreau să-ţi spun. Nu sunt tac-tu? Nu știu că ne-am tamponat cu mașina și am murit? Nu mai ţii minte? Ai uitat?

— Păi ne-am tamponat la București, mă prefăcui eu că mi-aduc aminte… Morţi nu ne-am văzut…

Le spunem că am fost la spital… O să ne prindă bine… Dumneata nu cunoști amănunte. Le spunem că la accident ţi-ai pierdut memoria.

— Mă uimești, Radule! Ai un cap grozav. De unde atâta minte la tine? Vezi de ce-mi place de tine?

De ce am acceptat să vin cu tine pe pământ? Ești băiat deștept. Dar n-o să fie nevoie să-i minţim că mi-am pierdut memoria. O să mă descurc eu.

Aia, ești deștept. Am spus și o mai spun.

— Mulţumesc, Doamne.

Mă închinai în faţa lui ca semn de mulţumire pentru aprecierea făcută. Să zică Dumnezeu că ești deștept e lucru mare!

— Stai, că n-am terminat… ai idei…

— Mai am una, Doamne.

— S-aud!

— Toţi pământenii au îngeri păzitori?

— Ţi-am spus: absolut toţi.

— Și ăia care sunt ai dracului?

— Și ăia.

— E grozav de bine.

— De ce?

— Am o idee colosală! Știi ce facem, Doamne? Intrăm în sat pe înserat.

— De ce pe înserat?

— Nu te grăbi, Doamne. Ia-mă cu încetinitorul.

Intrăm, cum zic eu, pe înserat în sat și chemi la dumneata la raport toţi îngerii păzitori. Ţii cu ei o ședinţă. Îi pui pe fiecare în parte să vorbească despre oamenii lor. Și așa intri în problemă. Este?

— Vino, Radule, să te pup… Ei, dacă ai fi tu altfel… Dacă n-ai fi așa botos și ai accepta să rămâi în rai, ce treabă aș face cu tine… înger șef te-aș face. În câţiva ani ai ajunge sfânt! Ai avea și tu o zi în calendar. S-ar închina oamenii la tine. Ai fi pomenit în toate bisericile.

— Ai locuri libere pe scheme? zisei eu în glumă.

— Aș face eu rost.

Aţi auzit. Dacă spuneam eu, ziceaţi că mă laud. Vedeţi cât ţine la mine?

— Ce nu faci dumneata pentru mine?!

— Ei, nu ţi-o lua și tu în cap… E bună ideea cu ședinţa. Vino să te pup.

Și pentru prima dată în viaţa mea am fost pupat de preaînaltul nostru părinte. A acceptat propunerea ce i-am făcut-o în legătură cu intratul pe întuneric în sat. Ne-am așezat la umbra unui păr pădureţ și am așteptat înserarea.

*

— Ce, Doamne… pardon, tată, nu-ţi place casa?

Îl văzui că strâmbă din nas. D-aia i-am pus întrebarea.

— Asta-i casă? E cocină, nu casă. Nici magazie nu-i poţi zice. Cum aţi stat voi în ea?

— Hm! Cum am stat! Păi numai noi stăm așa?

Aproape tot satul.

Ce era casa noastră dărăpănată cât timp am stat noi în ea, dar ce era acum, când o bucată de vreme am lăsat-o pustie. De fapt, casa nu era casă, ci o cocioabă, un adăpost acolo, să nu plouă pe noi.

Patru pereţi de pământ ridicaţi și un acoperiș ca vai de el. În ea — o sobă făcută de tata cum s-a priceput, un pat înălţat pe patru stâlpi bătuţi în pământ, o masă d-aia mică cu picioare scurte și două scaune la fel. Asta a găsit Dumnezeu. Ba mint: și o velinţă făcută din zdrenţe.

— Salteaua unde e, Radule?

Dădui din umeri.

— N-am avut saltea.

Dar întâi trebuie să spun, să povestesc cum a făcut prima minune Dumnezeu. Am intrat — cum ne-am învoit — în Priboieni seara. În camera noastră — întuneric. Ce-a întrebat Dumnezeu atunci? Ce-a putut să-i treacă prin cap?

— Unde e butonu'?

— Care buton, tată?

— Cum se aprinde lumina?

— Păi lumina nu se aprinde cu buton, ci cu chibrit.

— N-aveţi lumină electrică?

— Lumină electrică? îţi baţi joc de noi? Asta ne lipsea!

— Lampa de gaz unde e?

— Păi nici lampă n-avem.

— Mă, dar prăpădiţi aţi mai fost! Nici lampă de gaz n-aveţi?

— Prăpădit e tot satul, Doamne. Lampa de gaz e o pacoste la casa omului. Consumă gaz, și gazul se dă pe bani aici pe pământ. Ce știi dumneata?…

— Și voi cu ce luminaţi casa?

— Ce nevoie avem s-o luminăm? Că ne culcăm odată cu găinile.

De data asta nu știu cum a făcut cu mina. A făcut o mișcare pe care n-o pot explica, pentru că era întuneric și n-am văzut. În acel moment a apărut o lampă de gaz, dar nu numărul 5, cum au câţiva în satul nostru, ci una numărul 11. Plină cu gaz până-n gât, a apărut aprinsă gata. Când s-a luminat casă, a zis el:

— Asta-i casă?

Atunci s-a pus pe criticat. Că tata a fost leneș, că gemea pământul sub el. Că…

Lasă, că o să te văd eu pe tine, Doamne. O să stăm noi de vorbă mai târziu!

Și s-a pus pe minuni. În patul nostru, cocoţat pe patru stâlpi înfipţi pe pământ, a apărut o saltea cu zegras — ah, ce saltea! A apărut o plapumă – mamă, ce plapumă! Cu două feţe! Niște perne!…

Poate credeţi că pernele erau pline cu foi de știuleţi de porumb? Vă înșelaţi. Cu puf! în sobă, așa, din senin, a apărut un foc. Și, culmea, în casă — niciun pic de fum. Așa tot să trăiești! Tocmai când mă bucuram că o să dorm într-un pat cu Dumnezeu, ochii îmi văzură o bazaconie făcută din șipci și o bucată de pânză de cânepă parcă, în dungi. Dungile de toate culorile.

— Asta ce mai e, tată? Cum îi zice?

— Un șezlong!

— Și la ce folosește?

— O să mai odihnesc oasele lui tac-tu în el, că nu vreau să le uzez așa rău.

Se așează în el. Se întinse și se răsuci în el până își potrivi bine oasele.

— Nu înţeleg. N-o să dormi cu mine în patul ăsta boieresc?

Dădu din cap că nu.

— Nu, Radule. Dumnezeu nu doarme.

— Să ne înţelegem: ori ești Dumnezeu, ori ești tata.

— Și una, și alta.

— Aha!

Deodată, tata își roti ochii prin casă, apoi își propti privirile pe mine. Din priviri simţeam că iar nu-i place ceva.

— Voi n-aveţi icoană în casă?

— N-avem.

Fluieră a pagubă și mă privi cum ai privi o căpușă printr-un microscop.

— Tatălui meu bun nu-i plăceau icoanele.

— Cum ai zis?

— Tatălui meu bun…

Sculându-se din șezlong, se îndreptă spre mine.

— Eu îţi sunt tată rău?

— Nu, Doamne, da așa se zice aici pe pământ.

La primul tată i se zice tată bun, la cel de-al doilea

— Tată vitreg.

— Zi, nu-i plăceau icoanele? Nu-i plăceau icoanele!

Mă luă de ureche și mi-o răsuci.

— Doamne, dar ce vină am eu?

— Te rugai de mine să-l aduc în rai, ai? Vezi cum ești?

N-am mai zis nimic. Dumnezeu făcu iar cu mâna, și în colţul dinspre răsărit apăru o fotografie de-a lui, făcută la opt zile, într-o ramă vopsită cu bronz galben, ca la biserică.

După ce făcu aceste minuni, se așeză din nou în șezlongul lui. Mie îmi spuse să mă spăl pe picioare și să mă urc în pat. Îi făcui pe plac. Mă trântii pe salteaua de zegras, trăsei peste mine plapuma.

Când îmi găsii locul, rânjind, îi spusei lui Dumnezeu:

— Tată, halal de dumneata !

— De ce, Radule?

— Te pricepi la toate. Patu ăsta pentru mine e o grozăvie… E… îţi mulţumesc.

— Lasă, Radule… culcă-te… Dar ce-ai făcut?

— M-am culcat.

— Păi bine, mă, așa?

— Dar cum?

— De ce nu îmbraci pijamaua?

— Ce să îmbrac?

— Pijamaua… vezi că-i sub plapumă.

M-am dat dracului! iată-mă îmbrăcat și în pijama.

Închisei ochii și auzii pe Dumnezeu vorbind pentru sine:

— Care va să zică, în prima tranșă să chem la mine îngerii păzitori ai șefului de post, primarului, notarului, ai în… Radule, ai adormit?

— Nu, Doamne.

— Cum ai zis?

— Nu, tată.

— Școală aveţi în sat?

— Avem una.

— Zău? Tu ai urmat?

— Urmat, Doamne, patru clase.

— Pe cuvânt?

— Pe cuvânt.

— Cum a mers?

— Bine.

— Cu ce medie?

— Păi, vreo 9,45.

— Tu mă minţi!

— Pe dumneata?

Stai să văd eu acum… Cu aritmetica cum te-ai descurcat?

— În toţii anii n-am ieșit din 10.

— 10 ai zis?

— 10.

— Ia să vedem. Fii atent, că-ţi dau o problemă.

Eu am un pom cu 434 de mere; dacă îmi iei tu din el 69, câte îmi mai rămân?

Nu-ţi merge cu mine, Doamne.

— Știi câte mere o să-ţi rămână?

— Câte?

— Toate.

— Ce aritmetică ai învăţat tu? Adică cum o să-mi rămână toate dacă îmi iei din ele?

— Păi eu n-o să iau niciunul, că nu sunt fraier.

Știu ce-a păţit Adam pentru un singur măr, darmi-te eu, care vrei să-ţi iau 69?

— Al dracului ești, Radule!

— Cum ai zis?

— Ești șmecher, Radule… Hai culcă-te.

— Care va să zică, în prima tranșă îi chem pe îngerii păzitori ai șefului de post, primarului, învăţătorului, popii, perceptorului…

Când a ajuns la perceptor, Dumnezeu și chiar eu auzirăm niște pași prin curte și voci de oameni. Ciulirăm amândoi urechile. Zgomotul se apropie, puţin după aceea — niște bătăi în ușă. Cine să fie?

— Intră ! zise Dumnezeu.

Intrară patru oameni: Gică Zgândărici, care are camion și doi cai, Pavel al lui Trașcă, a lui Bidirel din Sămăila și Ionică Ciurel.

— Au, tăia-m-ar Dumnezeu, ce faci, mă nene Anghele? ziseră toţi în cor. De unde veniră ţi? După lumea ailaltă? Vă credeam morţi, mă nene Anghele.

— Drac mort ai mai văzut? zise Zgândărici așezându-se jos turcește și scoţând din buzunarul minteanului un clondir cu ţuică.

— Văzurăm lumină mare aici… «Ce-o fi cu lumina asta la casa lui Anghel? Doar nu s-o fi întors de pe lumea cealaltă», că așa e, te credeam pe lumea ailaltă… Unde fuseră ţi până acu', Anghele?

— La București! răspunsei eu din pat, ca să-l scot pe Dumnezeu din încurcătură.

Când văzură lampa nr. 11, salteaua cu zegras, plapuma și șezlongul și pijamaua vărgată de pe mine, înnebuniră.

— Băăă! șuieră unul mirat. De unde făcură ţi rost de astea?

Cerescul meu părinte îmi făcu discret cu ochiul.

— Păi, muncirăm și noi la un boier la București și ni le-a dat, răspunse tata, încurcat.

L-au prins cu ocaua mică.

— Anghele, le-ai furat!

Sării din pat și zisei:

— Tocmai tatăl nostru… tocmai tata să fure? De ce ziceţi d-astea?

Era gata-gata să ne dăm de gol.

Îşi găsiră fiecare loc, și Zgândărici — ăsta-i mai al dracului — întinse sticla cu

ţuică lui tata.

— Ia, nene Anghele! Bine-ai venit! Să bem ceva că ne văzurăm.

— Nu beau! zise Dumnezeu, tare încurcat.

Priboienii se uitară unii la alţii.

— S-o fi dat cu baptiștii Anghel al nostru pe acolo pe la București. Te făcuși baptist, Anghele?

— Ei baptist… Ce vorbă-i asta?

Îi făcui semn cu ochiul lui Dumnezeu să iasă bea, că altfel miros ăștia că nu e lucru curat cu noi.

— A-ncoa sticla! făcu Dumnezeu, şi-o duse la gură.

Și bău, nu se juca. După ce se șterse la gură cu dosul palmei, zise:

— Ce-aţi că m-am dat cu baptiștii. Uite că nu m-am dat. Și mai trase încă două gâturi.

— Așa-mi place, Anghele!

De unde să știe ei că Anghel nu-i Anghel, ci Dumnezeu în persoană?! Unu din ei îmi întins sticla și mie. Dumnezeu îmi şopti:

— Nu bea, Radule, să fii tu baremi treaz.

— Nu beau! zisei.

— Lasă-l pe el! zise și Dumnezeu.

— Dă-i să bea, nene Anghele, că nu se prind bolile de el dacă bea. Că-s la boli pe pământu' ăsta…

— N-o să se prindă nicio boală, că am eu grijă de el, mai adăugă Dumnezeu.

În schimb, el începu să gâlgâie iar din sticlă.

Îi prinsese gustul. Puţin mai târziu, ochii începură să i se împăienjenească. După ce mai vorbiră despre una, despre alta (a lui Trașcă mai scoase o sticlă cu ţuică), Dumnezeu, auziţi! chiar Dumnezeu începu să cânte:

Într-o sfântă joi la vale.
Dă-i Domnul-Doamne!
Trece-un îngeraș călare.
Dă-i Domnul-Doamne!
Subsemnatul l-a întrebat.
Dă-i Domnul-Doamne!
Un te duci, măi îngeraș?
Dă-i Domnul-Doamne!

Toţi începură să râdă. Se potrivea cântecul ăsta al lui Dumnezeu cu cheful lor ca nuca-n perete.

— Mi-a plăcut chestia cu «subsemnatul». Bună! făcu pe deșteptul Zgândărici.

Și se apucară toţi să cânte, bineînţeles afară de Dumnezeu:

Sfântul Petru și Mihai
Au deschis cârciumă-n rai…

În acel moment, Dumnezeu se ridică în picioare și, clătinându-se, veni până la patul meu și mă întrebă:

— Le-ai spus ceva ăstora de cârciuma Pământul în Rai?

— Nu, tată !

Mai trase o duşcă şi-i opri din cântec.

— Staţi! De unde ştiţi voi că sfântul Petru și Mihai au deschis o cârciumă? Nu cred. Ăștia-s sfinţi verificaţi. Nu cred că ei, hâc… Să nu vorbiţi urât de ei, auziţi? că altfel staţi de vorbă cu mine. Înţeles?

— Lasă-i, tată! strigai eu. Nu se referă la… Așa e cântecul.

Priboienii, și ei matoliţi, se luară-n colţ cu Dumnezeu.

Am uitat să spun că eu, numai eu auzeam într-un colţ al camerei niște voci. Vocile îngerilor păzitori ai acestor patru pământeni.

Vorbeau între ei:

Vocea I: Pun pariu că aici se întâmplă ceva!

Vocea II Ce poate să se întâmple?

Vocea III nu zicea nimic. Era mai retrasă, precum și stăpânul Bidirel.

Vocea I: Să ştiţi că e…

Cum l-or fi recunoscut?

Dumnezeu îşi aduse aminte că pământenii au și îngeri păzitori și împleticindu-se (neobișnuit cu băutura, ce să-i faci?) se îndreptă spre ușă și spuse înspre colţul de unde auzisem eu vocile:

— Ia veniţi până afară!

Priboienii în timpul ăsta începură să pipăie salteaua, să se uite la plapumă și la lampa nr. 11 și să bea ţuică.

Dumnezeu deschise ușa și ieși. Auzii din nou în colţ vorbind.

Vocea I: Haideţi afară!

Vocea II (vocea asta cred că era a îngerului ce are în grijă pe Zgândărici): Nu merg.

Vocea III: De ce nu mergi?

Vocea II Nu-l vezi? E în stare de ebrietate.

Nu vorbesc cu un Dumnezeu beat.

Mă dădui jos din pat și mă așezai și eu turcește în colţ, unde vorbeau îngerii. Le şoptii.

Eu: Duceţi-vă, nu faceţi pe nebunii!

Câteva secunde, nu auzii nimic. Probabil se mirară că mă auziră vorbind cu ei.

Vocea II Tu cine mai ești?

Eu: O să vă spună tata.

Cu greu i-am înduplecat să iasă. Dar au ieșit.

Asta e esenţialul.

Priboienii începură iar să cânte. De data asta un cântec care nu avea nicio legătură cu sfinţii și cu raiul.

La urmă s-au legat iar de lucruri sfinte. Au început să cânte *Fata popii Margareta se plimba cu bicicleta.*

Bine că nu i-a auzit tata! Poate că i-ar fi certat.

Iar se lua de ei, pilit cum era.

— Da und s-a dus, mă, tac-tu, de stă atât afară?

S-a dezvăţat de băutură și-i e rău. Vorbește cu bocancii?

Să le spun că stă de vorbă cu îngerii? Ce, am căpiat? Am minţit:

— S-a dus și el afară, ca omul. Ce, n-are voie?

Dumnezeu a intrat în casă după vreo jumătate de ceas. Sughiţa și făcea mărunt din buze. Se cer tase rău de tot cu slugile lui.

— Unde fuseși, Anghele?

Altă minune: apăru o sticlă de ţuică în faţa noastră.

— Iacă, am fost să iau de la al Neamţului o sticlă cu ţuică, să vă cinstesc și eu! zise el, străduindu-se să pară că nu e supărat.

— Luaţi, luaţi! îi îndemnă el pe priboieni.

Apoi, către mine: Radule, ia urcă-te-n pod și adă niște nuci!

— De unde, tată? De unde nuci?

— Du-te-n pod! mă îndemnă el.

Mă urcai în pod și coborâi de acolo cu poala pijamalei plină cu nuci curăţate gata. Știţi ceva?

Când trăiam cu tatăl meu bun nu se pomeneau nuci în podul nostru. Și mai ales curăţate. Să nu ne mai mire? Ce poruncește Dumnezeu, se face.

După ce începură să mănânce nuci și să bea ţuică, eu auzii iar șoapte în colţ.

Vocea 11 (tot ăla a lui Zgândărici): Proști am fost că ne-am lăsat bătuţi! O să i-o spunem noi când o să se trezească. Să i-o spunem de la obraz.

Vocea I: Taci, că te-aude și iar să ia de noi.

Vocea 11 (iar a tăcut).

Dumnezeu s-a întors spre el și, scrâșnind din dinţi, şopti:

— Să nu mai aud o vorbă!

Vocea 11 mai bombăni ceva. Deslușii chiar și o înjurătură la adresa părintelui nostru.

Se potoliră.

Zgândărici trase un gât de ţuică și luând şi-o mână de nuci îl întrebă pe tata:

— Și ce făcuși, nene Anghele, la București atâta vreme?

Tata se trânti în șezlong, aprinse o ţigară, ca să câştige timp să se poată gândi la o minciună.

După ce făcu câţiva colaci din fum:

— Iacă, treburi. Ba una, ba alta… Ne-am descurcat noi.

Să-i tacă gura lui Zgândărici?

— Și acum ce ai de gând să faci?

Dumnezeu se uită la mine.

— M-apuc de rotărie. O să fac și eu roţi, ca voi…

— Eu nu mai fac roţi, zise Zgândărici. Am băgat-o în mă-sa de meserie. E sărăcie curată.

— Da cu ce te ocupi?

— Fac chirii la București cu mere, cu pere și cu prune. Iau prune de aici, mere de la Domnești.

— Și securea unde e?

— Acasă.

— Mi-o dai mie?

— Nu!

— De ce?

— O ţin amintire. E de la Dumnezeu.

— Dă-mi-o mie. O să-ţi dea Dumnezeu ţie alta.

— Ce-mi dai pe ea?

Se învoită. I-a dat plapuma.

— Și eu cu ce-o să mă învelesc, tată?

Îmi făcu cu ochiul că o să aibă el grijă de mine.

Așa înţelesei din gestul pe care l-a făcut. Târgul chiar în noaptea aia s-a încheiat. A fugit Zgândărici acasă după secure. Doamne, ce bucuros era Zgândărici că o să aibă o plapumă cu care să învelească copiii! mai aduse pe deasupra și o sticlă cu ţuică, pe care o băură ca aldămaș. Ce necăjiţi erau ceilalţi priboieni! Șușoteau între ei.

— Ce prost e, mă, Anghel: dă o plapumă ca asta pe o secure! făcu unul care tare râvnea și el la plapumă.

— Poate mâine când se trezește i-o cere înapoi, aruncă niște vorbe și Bidirel, pentru care o plapumă ca asta ar fi fost o mană cerească.

— C-o fi prost Zgândărici să i-o mai dea. Ce, nu-l cunoști pe Zgândărici?

Cel care făcu târgul, Zgândărici, prinse din zbor îndoielile celorlalţi și tresări, se dete mai aproape de șezlongul tatălui.

— Nene Anghele, să nu cumva mâine să ceri plapuma înapoi.

— Se poate? Oameni suntem! sughiţă tata.

— Bate palma aici — și Zgândărici îi întinse o mână zdravănă.

Ce s-a întâmplat pe urmă, nu mai știu, că eu eram tare obosit. Făcusem atâta drum ! Am adormit.

*

— Veni Anghel!

— Învie Anghel… Care zicea că-i mort?

— Să vezi ce lucruri și-a adus! I-a mers bine pe unde a fost.

— Îl văzurăţi, mă, pe Anghel?

— Și el, și fiu-său trăiește!

— La luat hoţu' ăla de Dumnezeu și mașina.

— S-a apucat de rotărie!

— De unde a făcut rost de scule? Că Dumnezeu nu i-a dat.

— La dat o plapumă lui al de Zgândărici, și ăsta i-a dat în schimb securea și două cuţitoaie.

Ba cică și un clește de tras cuie.

Cam asta auzeai dacă te plimbai pe uliţele Priboienilor, dacă mergeai pe

Devale, cum i se spune pieţei din Priboieni. Să fi văzut dumneavoastră a doua zi după ce am venit ce era la noi în ogradă…

Lume ca la mort ori la bâlci. Cu noaptea-n cap au venit.

— Cum a fost, măi Anghele, pe acolo pe unde ai umblat?

— Cum să fie?

Și Dumnezeu începu să povestească niște lucruri născocite de el. Că așa, că pe dincolo… Ce bine le aducea din condei !

Ţinuse hoţu o discuţie cu îngerii lui păzitori, că se descurca nevoie-mare. Puteai jura că nu e Dumnezeu, ci tata gol. Zău, parcă Dumnezeu se născuse și crescuse în satul nostru. Pentru asta merită toate laudele noastre.

— Ei, tată, ne-apucăm de rotărie? îl întrebai eu după ce vizitele se potoliră.

— Ne-apucăm, Radule.

Și ne apucarăm. Mai întâi făcurăm rost de un butuc, pe care-l îngroparăm în pământ.

— Ăsta ne este necesar pentru a ciopli pe el obada.

Pentru lucrarea asta nu ne-a trebuit nici cinci minute. A comandat tata o buturugă, și-așa, din senin, apăru o buturugă.

— E bună asta, Radule?

Eu mai văzusem buturugi d-astea la rotarii din satul nostru.

— Trebuia una mai mare, dar merge și asta.

— Mai mare, ai zis… Stai să facem una mai mare.

Dintr-odată, buturuga mică dispăru și apăru alta mai mare.

— Asta da! am dat eu mulţumit din cap.

Auzii apoi o întrebare care mă puse pe gânduri.

— Din ce fac roţile, Radule?

Mă uitai mirat la el.

— Păi bine, tată, nici atâta lucru nu știi? Din lemn.

— Știu, mă, că din lemn. Dar de unde luăm lemnul?

— Păi de la pădure. Trebuie să mergem la pădure.

Dumnezeu căscă. De ce căscă dacă nu dormea niciodată? Poate de plictiseală.

— Uite, numai de mers la pădure nu-mi arde. Încolo, orice aș face.

În ziua aia mai făcurăm noi ce mai făcurăm. Mai mult program administrativ.

— Plouă în casă, Radule?

— Când plouă afară, plouă și-n casă.

— Hai să acoperim casa.

Bătu din palme și apăru o scară.

Se urcă pe casă și începu să bată cu securea, așa, aiurea. A stat vreo zece minute pe casă. Când m-am urcat și eu să văd ce face acolo, acoperișul era gata reparat.

— Cum făcuși, tată, de le-ai reparat așa repede?

— Păi ce, mă, eu sunt puturos, ca tac-tu?

După asta s-a apucat de reparat gardul. A lucrat și la ăsta vreo jumătate de ceas. Până am venit eu de devale cu ţigările — mă trimisese să-i cumpăr ţigări. Nu,

nu fumează. Le ţine așa în gură, ca să arate și el a pământean — până am venit de devale, gardul era gata.

Mă închinai cu amândouă mâinile.

— Cum ai făcut, bre? Și ostreţe de unde ai avut, că noi le pusesem pe foc.

— Erau în fundul curţii, făcu Dumnezeu pe inocentul, şi-şi pipăi șalele. (Vezi, Doamne, obosise de atâta muncă!)

— Nu era nimic în fundul curţii! îl contrazisei eu, mai mult așa, ca să mă aflu-n treabă.

— Cum nu era? Mă contrazici tu pe mine?

Ce, sunt noi ostreţele? Sunt alea vechi!

— Nu sunt noi. Sunt parcă alea care le-am pus pe foc.

— Nu le-aţi pus pe foc. Vi s-a părut.

Mi s-o fi părut. Dar eu știu bine că m-am încălzit la ele. Da am făcut și o fiertură.

— Da de reparat cum de le-ai reparat așa repede?

— Păi ce, eu sunt puturos, ca tac-tu?

Mi-a astupat iar gura cu vorba asta, dar tot nu m-am lăsat.

— Tată, dar cuie de unde ai avut?

Aici credeam că nu mai găsește cale de ieșire.

— Le-am îndreptat p-alea vechi, îmi răspunse el absent, uitându-se la o vrabie mare cenușie care se îmbăia și se lăia. Făcea baie în ţărână, la câţiva pași de noi. Dumnezeu o privi mult timp.

Înţelege-te cu el dacă poţi! Cuie vechi la noi în curte! Să fi tras cu tunul, și nu găseai un cui nici de leac, și el le-a îndreptat pe alea vechi!

Da câte n-a făcut în ziua aia! A săpat în fundul grădinii — săpat vorba vine, n-a împins de loc cu piciorul în cazma — și a făcut să apară niște răzoare cu ceapă, altele cu usturoi. Doar să le smulgi și să le mănânci. În ziua aia a încolţit și niște salată, au dat în pârg și niște roșii. Și de unde, de neunde, au apărut și niște găini. Cred că ideea cu găinile i-a venit atunci când a văzut în ograda noastră vrabia zbenguindu-se.

— Stai tu să vezi ce sunt eu în stare să fac de acum încolo! mi-a zis el când a văzut că mă minunez de ce am văzut în fundul grădinii.

— Găinile astea sunt toate ale noastre?

— Da ale cui?

— Să nu spui că și astea au fost în fundul curţii ori că au fost vechi și le-ai îndreptat dumneata în timp ce am fost după ţigări, cum ai făcut cu cuiele, că nu te cred.

— Mare lucru să faci niște găini?

— Dacă zici dumneata că nu e mare lucru să faci niște găini, nu-i mare lucru… Da fă și un cocoș, tată.

— De ce ai nevoie de un cocoș?

— Să ne scoale dimineaţa.

— Păi tu nu știi că eu nu dorm, și pe tine te scol eu?

— Totuși, fă un cocoș ca să înmulţească găinile.

— Nu-ţi fă probleme cu înmulţitul găinilor. Le înmulţesc eu… Cu cât vrei să le înmulţesc?

— Înmulţește-le, dacă poţi, cu trei și paișpe!

Să-ţi dau un creion?

— Hai să lăsăm gluma deoparte. Spune, vrei găini mai multe?

— Nu, Doamne. Bate la ochi pe urmă. Ne mai cheamă pe la post. Cică le-am furat.

— Ai dreptate! S-o luăm mai ușor… Care va să zică, mâine ne apucăm de roţi. Să vezi ce roţi știu eu să fac! Ce rotărie. Cunosc eu…

— Unde ai făcut ucenicia? (Am zis asta ca să-i fac râcă.)

Mi-a arătat cu un deget «cheresteaua». Adică, cu alte cuvinte, să nu mai vorbesc la mișto cu el.

Care va să zică, în prima zi a reparat acoperișul, gardul, a săpat pământul, a sădit și răsărit ceapă, usturoi, salată, roșii, a făcut niște găini și nu-mi mai aduc aminte bine ce a mai făcut. Noaptea s-a odihnit, ziceam eu, în șezlongul lui. Așa ziceam, dar nu e adevărat, că de dimineaţă când m-am trezit am găsit în curte un maldăr de lemne fasonate gata pentru obezi și butuci de roţi. El era în curte. Cioplea cu securea. Adusese din secure câteva obezi.

— De unde au apărut lemnele astea, tată?

— Păi ce crezi, Radule, că eu sunt puturos, ca tac-tu? Eu azi-noapte n-am dormit neam. Clătină ușor din cap, își îndreptă și pipăi iar șalele și se așeză ca să se odihnească puţin, săracu'!

— Ziceai că nu-ţi arde să te duci în pădure.

— Am zis și eu așa, ca să nu plângi… să nu ceri să vii și tu cu mine.

— Și le-ai furat?

— Ce vorbă e asta, Radule?

— Păi cu ce bani le-ai luat? Că degeaba nu-ţi dă nimeni lemne.

— Am făcut economii; ce, eu-s cheltuitor, ca tac-tu, să dau bani pe toate nimicurile?

Ce bani o fi cheltuit tata pe nimicuri, eu nu știu. Nu știu de fapt nici ce economii făcuse el într-o zi. Dar hai să nu-l mai contrazicem.

Și începu, măre, Dumnezeu, să cioplească la lemne. Unde dădea el odată cu securea, a doua oară nu mai trebuia să dea, că lucrul ieșea și lustruit. Din trei lovituri, obada ori spiţa era gata. Ca din fabrică ieșeau. Ca pe bandă rulantă. Adică ce să mai vorbim: ieșeau mai repede și mai bine lucrate ca din fabrică. Securea din mâna lui parcă era fermecată.

— Ia dă-mi, bre tată, și mie, să cioplesc și eu.

— Ia la tata, Radule!

Dădeam cu securea, și al dracului lemn: rămânea tot cum a fost. Apărea, când dădeam în el, o scobitură. Să se fasoneze ca la tata? Ţi-ai găsit!

— La mine de ce nu merge barda așa, tată?

— Păi unde am ajunge, Radule tată, dacă ar face toţi minuni?

Cam are dreptate, dar atunci de ce-l condamnă pe tata? De ce spune c-a fost

puturos? Las, că i-o plătesc eu lui!

Ce să mai lungim noi vorba? A făcut Dumnezeu în câteva zile la obezi și spiţe de-a umplut curtea.

Căscau gura oamenii în curtea noastră ca la alte alea.

— Ce zici, mă, de Anghel?

— Ai văzut ce-i trage?

— Și noaptea am văzut lumină la el. Și noapte muncește. Ăsta vrea să se pricopsească… Mă da ia staţi; cât ar munci el cu două braţe… cât ar fi de harnic, și tot… Lu ăsta îi mai ajută cineva.

Când talanu să facă atâtea roţi?

— Da ce roţi face?

— Când a învăţat să le facă? E ceva la mijloc, e ceva necurat.

— Le face mai bine decât Băieţel (Băieţel e unul dintre cei mai buni rotari din Priboieni).

— Da’ când a putut să facă atâtea roţi, că-i singur? se miră altul și altul.

— Ba îl ajută și fiu-său.

— Cică până la Sfânta Maria, când se face târg la Lixandria, vrea să facă cincizeci de căruţe.

— Mă al dracului! Ăsta, dacă mai muncește așa, se duce… de suflet.

Cam așa auzeai dacă treceai gardul curţii noastre.

A băgat în draci tot satul. Zi și noapte era tata cu securea în mână. Fluiera un cântec și dădea cu securea.

— Mai stai, mă Anghele, mai odihnește-te și tu.

— Lasă, că o să mă odihnesc pe lumea cealaltă! făcea pe șmecherul tata.

Nu se despărţea de butucul lui nici ziua, nici noaptea; nici la privată nu se ducea. N-avea nevoie de așa ceva. De mâncat nu mânca. Făcea mâncare numai pentru mine. Și ce mâncare! Pentru asta nu pierdea timp de loc. Făcea odată cu mâna, și gata mâncarea! Roţile cele mai multe le făcea noaptea. Eu cred — adică pot să bag și mâna-n foc — că noaptea tata nu lucrează singur; mai c heamă pe cineva să-i ajute. Sfinţi de-ai lui. Am vrut eu o dată să stau de pândă. Dar poţi să-l spionezi pe Dumnezeu? M-a prins. Mi-a tras o chelfăneală!…

Cu mâncarea ce mi-o dădea tata, începusem și eu să mă îndrept. Mă rumenisem la faţă ca copilul popii și al primarului. Trai, neneacă! Ba găsii într-o dimineaţă la capul patului și ceva de îmbrăcat. De unde făcuse Dumnezeu rost, nu știu. Dar nici nu trebuie să ne obosim cu întrebări de felul ăsta. N-are rost. Nu l-am întrebat nici eu.

Am râs într-o zi cu gura până la urechi. Povestea asta merită s-o aflaţi și dumneavoastră, că-i tare nostimă. Ia ascultaţi. În ziua aia — trecuse vreo lună și mai bine de când coborâserăm pe pământ — ne încropisem o gospodărie pe cinste. Găseai la noi în casă ce doreai. Cum zic: în ziua aia ne pomenim în curte cu Ciurel, care sta lângă șipot cu nevastă-sa și cu Didina, o orășeancă aciuată în satul nostru. Își făcuse și ea o căsuţă în Priboieni.

— Bună ziua! au zis ei.

— Bună ziua! am răspuns noi.

— Ce mai faci, Anghele? a întrebat Ciurel, și după el au întrebat și femeile.

— Ce să fac, cu roboteala.

Au mai întrebat de una, au mai întrebat de alta, și deodată îl auzim pe Ciurel:

— Măi Anghele, știi ce ne gândim noi?

— Ce? făcu pe curiosul tata.

— Știi ce ziceam? Să te însori cu femeia asta.

Eu pufnii în râs. Na, că-l însor pe Dumnezeu pe pământ!

— Ce ziseși, mă? făcu tata.

— Ce auziși, Anghele… E o femeie la locul ei.

— Plecaţi de-aici! făcu tata mânios, punând mâna pe secure, și cei trei o și luară din loc.

Îl auzii pe Dumnezeu tușind, apoi vorbind:

— Tu stai puţin… la vino mai aproape… Ce-a fost chestia asta? Faci bancuri pe socoteala mea?

— Eu, Doamne?

— Tu, Radule!

Aha! Cu un înger păzitor. Într-adevăr că auzii aproape de tata o voce subţire.

— Eu n-am nicio vină. Ea a vrut să se mărite cu dumneata. Îi placi grozav. Ţine la dumneata.

Și zice că-i e milă și de copilu' ăsta. Cică vrea să-l îngrijească.

— Da' ce, nu-i îngrijit?

— Ba da, dar altfel are grijă de un copil o femeie.

— Ajunge!… Și tu, păcătoasă de ingeră păzitoare ce ești, te-ai lăsat târâtă în porcăriile astea?

Să-ţi fie rușine! Fugi după ea, şi-o să stăm de vorbă!

*

Târgul de la Lixadria, unde am fost eu cu tata să vindem roatele, a fost o cotitură în viaţa noastră.Noi am a vut cele mai multe roate și cele mai bune. Le-am vândut cu un preţ grozav. Am venit de-acolo cu o căruţă încărcată cu fel de fel de lucruri: velinţe, vase, într-un cuvânt tot ce trebuia la o gospodărie. Și nimicuri pentru mine… Mi-a cumpărat tata ce-am vrut și ce n-am vrut. Până și un zdrâng mi-a cumpărat. Dar nu s-a lăsat de roţi; a făcut înainte după ce ne-am întors. Nu ziceţi c-am renovat și casa? A făcut-o mai mare, cu mai multe camere. Patu… l-a schimbat și pe ăla. A făcut unu ca lumea, lustruit. Toate astea se făceau peste noapte. Uite că a apărut în casa noastră și o vacă cu lapte. Să-l fi văzut pe Dumnezeu mulgând vaca! Găinile le-a însutit. Erau ouătoare. Să-l fi văzut pe Dumnezeu umblând prin coșar după ouă… (Ne făcusem și coșar.) Patru porci grași, îngrășaţi pentru tăiat, au apărut. Laptele de vacă, ouăle și chiar porcii, toate astea le vindeam. Ce nevoie aveam de ele, dacă tata îmi pregătea masa din nimic? în scurt timp, gospodăria noastră a ajuns-o și a întrecut-o pe a lui Zolgoază și a lui Flotogaru, cei care furaseră prunii daţi de Dumnezeu. Oamenii, pe bună dreptate, au început să se întrebe și mai și. Ba să scoată și vorbe.

— De unde face, mă, Anghel atâtea, că nu-s nici șase luni de când a venit în sat?

— Cu ce-și înjgheabă așa repede gospodăria, că noi tragem de o viaţă întreagă, și tot lipiţi pământului suntem.

— O fi găsit vreo comoară.

— Ori o fi dat vreo lovitură pe undeva.

— Ai văzut ce iese din securea lui? Aia-i secure fermecată.

Câţi nu mă traseră și pe mine de limbă!

— Cum face, mă, tac-tu de are atâtea?

— Muncește, mă oameni buni! Ce, e puturos ca voi? râsei eu de ei.

Câţiva mă înjurară și plecară de lângă mine. Auziţi, culmea! Primarul, popa și șeful de post veneau și se uitau și ei la gospodăria noastră. Dar să întrebe de unde și cum? Nimic! Ba l-au rugat pe tata să intre și el în nu știu ce comitet.

Închipuiţi-vă: Dumnezeu într-un comitet!

— Tu ești de-al nostru, știi să le învârtești îi propuse primarul. Hai, mă, să-ţi dăm un serviciu pe la primărie. Ori ce vrei să te facem?

— Lăsaţi-mă, eu nu mă bag. Eu îmi văd de ale mele.

După o altă lună, gospodăria noastră se mări încă pe-atâta. Ridicarăm o casă și mai mare.

— Ei, Radule, ce părere ai? Am avut dreptate, ori ba?

— În legătură cu ce, tată?

— În legătură cu viaţa pe pământ. Vezi că dacă ești vrednic poţi trăi bine? Tac-tu a fost un puturos!

Îmi venea să sar cu un par la el.

— Ești un șarlatan, Doamne!

— Ce-ai zis, mă?

— Îl condamni pe tatăl meu bun de pomană. Trăsei aer în piept și i-o spusei: Așa, mulţumesc! Și eu sunt în stare să-mi fac o viaţă ca lumea pe pământ. Așa ca dumneata…

— Cum am făcut-o?

— Prinsoarea cu mine ai pierdut-o!

— Sunt puturos?

— Nu ești puturos, dar nu ești nici vrednic.

Ia spune, Doamne…

— Tată!

— Nu-ţi mai spun tată, nu meriţi! Era vorba că vii pe pământ cu o secure.

— Eu am venit și fără secure.

— Dar ai venit cu minunile tale. Plapuma care ai dat-o pe secure din ce ai făcut-o? Din munca braţelor dumitale? Da salteaua? Da casa asta, da orătăniile și tot ce-i aici? Le-ai făcut din munca dumitale? Ai dat cu securea și ai făcut vaca, porcii?Transpirai cum transpira tata și cum transpiră toţi care muncesc? Cu securea nu te-a m văzut nicio dată. N-am văzut cămașa dumitale udă în spate. Putrezită de umezeală. Ești, sau nu ești un șarlatan? …Uite, Doamne, dacă vrei să

te reabilitezi în ochii mei, dacă vrei să cred că ești cu adevărat mare, fă ce-ţi spun eu. Ia-o de la început.

Dumnezeu tuși, o tuse prefăcută. Avea mutra unui jucător de pocher prins într-o cacealma de o chintă roială servită.

— Distruge tot ce-ai făcut prin minunile dumitale și file la loc din muncă cinstită.

L-am pus pe gânduri pe Dumnezeu.

— Și nu mă crezi în stare?

— Nu!

— Bine! O să dau și examenul ăsta. Da cum scăpăm de astea?

— Le dăm foc. Fă să arză tot. Dar ai grijă să nu se întindă focul. Să năpăstuiești tot satul.

Tuși, dar îşi duse mâinile la spate, și plimbându-se pe lângă mine se învoi:

— Bine!

În acel moment izbucni un foc. Au sărit sătenii cu găleţi, cu oale, cu hârleţe, să stingă focul.

Noi doi ne așezaserăm pe o bancă de peste drum și priveam la foc. Oamenii, speriaţi, alergau cu găleţile cu apă. Se uitau la noi cum stăm nepăsători.

— Ce staţi? Puneţi mâna pe căldări.

Noi — de loc! Mulţi credeau că am înnebunit amândoi. Ba eu spusei câtorva:

— Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat! Dumnezeu îmi dete o palmă zdravănă. Asta am căutat, asta am găsit.

— Îţi mai arde de râs? scrâșni el.

A ars tot. Și bietele orătănii, și animalele care erau în curte. Nu vă văitaţi, că a făcut ceva Dumnezeu să nu sufere bietele animale și orătănii. A făcut să dispară în para de foc, dar nu am auzit niciun muget, niciun ţipăt de pasăre. Atâta inimă are și Dumnezeu! Nu? Pe pământul nostru a rămas doar scrum. Oamenii au început să ne câine, alţii să șoptească:

Aţi văzut? N-a fost lucru curat!

— De haram a fost, de haram s-a dus.

Eu și Dumnezeu ne scularăm de pe bancă și intrarăm în curte. Ne uitarăm la ce mai rămăsese.

Doar securea mai scăpase, intactă. Nici coada nu-i arsese.

— Doamne, o singură minune îţi mai cer.

Vrei să faci…

— Nu mai fac nicio minune! Gata !

— Una singură! Te rog!

— Fă casa veche la fel. Sau ceva asemănător. Fă-o chiar cu acoperișul nereparat. Nu de alta, da aia așa ai găsit-o!

A apărut casa noastră veche, cu patul cocoţat pe patru stâlpi bătuţi în pământ, cu velinţa veche, cu soba aia care scotea fum. Tocmai se însera. Eu mă trântii pe pat.

— Radule, eu pot să-mi fac un șezlong? Sunt obosit și eu de iureșul de azi…

— Nu ! Ori dacă-l faci, îl faci în faţa mea, fără minuni.

— Fără minuni se face greu un șezlong.

— Atunci, urcă-te aici în pat lângă mine…

Sau dacă nu vrei să stai lângă mine, ia velinţa asta și aşterne-o pe pământ! Și tata a dormit de multe ori pe pământul gol.

I-am aruncat velinţa. S-a așezat turcește pe ea.

— Știi ce? mă văitai eu. Mi-e foame.

Bun cum e la suflet, a ridicat mâna să facă semnul ăla al lui ca să apară de-ale gurii.

— Stai, am strigat eu, a fost vorba că nu mai faci minuni.

A lăsat mâna în jos și a făcut un gest a lehamite.

— Mi-e foame.

— De unde să-ţi dau, dacă nu mă lași să fac minuni?

— Te privește!

S-a ridicat în picioare și a început să se plimbe prin casă nervos. A aprins o ţigară și a început chiar să tragă fum în piept. Auzise și el că o ţigară la supărare te liniștește.

— Mi-e frig! Fă focul.

— Cu ce lemne?

— Te privește! Dar fără minuni.

Dumnezeu se întunecă la faţă. Se întunecă și cerul. Începu chiar să fulgere. Apoi, imediat, se așeză pe o ploaie… Și dacă începu să plouă afară, începu și înăuntru.

— Plouă pe mine!

— Să repar acoperișul?

— Fără minuni.

Îşi frecă mâinile.

— Mi-e foame!

Se trase și el într-un colţ.

— Mi-e frig!

Luă securea în mână.

— Mi-e foame!

Dădu cu securea de pământ și strigă:

— Ajungeee!

— Mi-e frig!

Îşi mușcă buzele. Spuse pentru sine:

— Ce-mi trebuia mie bătaia asta de cap?

Se uită urât la mine, ridică mâna în sus. Semnul pe care-l face el când vrea o minune.

Strigai:

— Doamne, ce vrei să faci?

Atât am zis, și… mă trezii a doua zi de dimineaţă. Era tot o zi posomorâtă, fără soare. Am vrut să mă întorc pe partea cealaltă. Simţii în spatele meu căldura unui corp. L-a răzbit frigul și pe Dumnezeu, îmi zisei eu. S-a urcat și el în pat lângă mine.

Ia să-l mai necăjesc puţin:

— Mi-e foame, Doamne.

Dumnezeu se ridică în capul oaselor, se șterse la ochi, și când mă văzu începu să strige:

— Radule! Radule tată! Copilul meu ! Radule!

— Și începu să mă sărute și să mă sărute, până mă albi.

Mă gândii: Ia uite ce se gudură pe lângă mine!

— Doamne, nu te mai linguși, că nu te las să mai faci minuni.

Sării din pat.

— Eu sunt, Radule, tata — și începu să mă sărute. Bine că iar suntem împreună!

Îl pipăii. Da, tata era. Îl sărutai mult, mult de tot.

— Ţi-e foame, Radule?

— Nu, tată!

Și-mi era o foame groaznică. De ce să-l necăjesc? El nu e Dumnezeu, să facă minuni. E tata. Tatăl meu.

Mai târziu am găsit în pat un bilet.

«Radule, ești dat dracului. Ochi cu mine n-o să mai dai niciodată. Mi-ai dat mult de furcă. Pică nu-ţi port, că-mi ești simpatic. Nu spune nimănui cele întâmplate. Nu vreau să scad în ochii slujitorilor mei. Ţi-l înapoiez pe taică-tu. Descurcaţi-vă cum știţi. Iartă-mă că l-am făcut puturos. M-am convins și eu că e greu pe pământ. Nu mai am ce face!Adio!

Eu»

P. S. Distruge biletul. Distruge și declaraţia care o ai de la mine.

Tot Eu

De-ăștia îmi ești, Doamne? Când a fost greul ai întins-o?

Iată deci de ce a fugit Dumnezeu din Priboieni.